ภาค 8 การประยุกต์ใช้วิธีแก้ไข

บทที่ 1 กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินขัดแย้งกับการใช้ประโยชน์จากที่ดินให้ดีที่สุด 397

บทที่ 2 วิธีทำให้เกิดสิทธิเท่าเทียมกันในที่ดิน 403

บทที่ 3 การทดสอบข้อเสนอด้วยหลักบัญญัติแห่งการภาษีอากร 408

บทที่ 4 ข้อสนับสนุนและข้อคัดค้าน 422

Why hesitate? Ye are full-bearded men,
With God-implanted will, and courage if
Ye dare but show it. Never yet was will
But found some way or means to work it out,
Nor e'er did Fortune frown on him who dared,
Shall we in presence of this grievous wrong,
In this supremest moment of all time,
Stand trembling, cowering, when with one bold stroke
These groaning millions might be ever free?–
And that one stroke so just, so greatly good,
So level with the happiness of man,
That all the angels will applaud the deed.

—E. R. TAYLOR.

ภาค 8 การประยุกต์ใช้วิธีแก้ไข

บทที่ 1

กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินขัดแย้งกับการใช้ประโยชน์จากที่ดินให้ดีที่สุด

มีความหลงผิดอันหนึ่งเนื่องจากแนวโน้มที่จะนำเอาส่วนประกอบเล็กน้อยไปปะปนกับสาระสำคัญ – ความหลงผิดที่นักเขียนกฎหมายได้กระทำอย่างดีที่สุดในการขยายออกไป
และที่นักเศรษฐศาสตร์ได้ยอมรับกันทั่วไปแทนที่จะพยายามเปิดเผย –
นั่นคือการคิดว่ากรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินเป็นสิ่งจำเป็นต่อการใช้ที่ดินให้เหมาะสม
และคิดว่าการทำให้ที่ดินกลับเป็นกรรม-
สิทธิ์ของส่วนรวมจะเป็นการทำลายอารยธรรมและหันกลับไปสู่ความป่าเถื่อน

ความหลงผิดนี้อาจจะเปรียบเทียบได้กับความคิดซึ่งตามที่ Charles Lamb
กล่าวนั้นปรากฏว่าคงอยู่เป็นเวลานานในหมู่ชาวจีนภายหลังจากที่ได้ค้นพบรสชาติของหมูย่างโดยบังเอิญโดยที่ไฟไหม้กระท่อมของโฮตี๋ – นั่นคือถ้าจะย่างหมูก็จำเป็นจะต้องจุดไฟเผาบ้าน
แต่ถึงแม้ในเรื่องราวอันน่าสนใจของ Lamb
จะต้องมีผู้คงแก่เรียนเกิดขึ้นมาเพื่อสอนให้มนุษย์รู้ว่าเขาอาจจะย่างหมูได้โดยไม่ต้องเผาบ้าน
แต่ไม่จำเป็นจะต้องมีผู้คงแก่เรียนจึงจะเห็นได้ว่าสิ่งที่ต้องการสำหรับการปรับปรุงที่ดินนั้นมิใช่กรรมสิทธิ์เด็ดขาดในที่ดิน แต่เป็นการประกันสิ่งที่ปรับปรุงขึ้นมา
ข้อนี้จะปรากฏเด่นชัดแก่ทุกคนที่มองไปรอบตนเอง
ในขณะที่ไม่มีความจำเป็นจะต้องทำให้มนุษย์ผู้หนึ่งได้เป็นเจ้าของที่ดินโดยสมบูรณ์เด็ดขาดเพื่อที่จะชักนำให้เขาปรับปรุงที่ดินนั้น มากไปกว่าที่จะมีความจำเป็นต้องเผาบ้านเพื่อย่างหมู

ในขณะที่การทำให้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชนนับเป็นวิธีการที่หยาบ
สูญเสียและไม่แน่นอนเพื่อให้มีการปรับปรุงที่ดิน พอ ๆ กับที่

การเผาบ้านเป็นวิธีที่หยาบ สูญเสียและไม่แน่นอนในการย่างหมู
เราก็มิได้มีข้อแก้ตัวที่จะยังคงกระทำดังเดิมในกรณีแรกเช่นที่ชาวจีนของ Lamb
จะมีข้อแก้ตัวที่จะกระทำดังเดิมในกรณีหลัง
ไม่มีใครเคยได้ทราบหรือได้ยินว่าจะมีการย่างหมูได้โดยไม่ต้องเผาบ้านจนกระทั่งเกิดผู้คงแก่เรียน
ผู้คิดประดิษฐ์ตะแกรงเหล็กอย่างหยาบ ๆ ขึ้น ซึ่งตามที่ Lamb กล่าวนั้น
ได้เกิดขึ้นนำหน้าเหล็กเสียบและเตาอบ แต่ในระหว่างพวกเรา
ไม่มีอะไรที่เป็นสิ่งธรรมดายิ่งไปกว่าการที่ที่ดินได้รับการปรับปรุงโดยผู้มิได้เป็นเจ้าของ
ที่ดินส่วนใหญ่ของบริเตนใหญ่มีผู้เช่าเป็นผู้เพาะปลูก
ตึกรามส่วนใหญ่ในกรุงลอนดอนสร้างขึ้นในที่ดินเช่า และแม้แต่ในสหรัฐฯ
ระบบเดียวกันนี้ก็ปรากฏอยู่ทุกหนทุกแห่งไม่มากก็น้อย
ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสามัญที่จะแยกการใช้ประโยชน์กับการเป็นเจ้าของออกจากกัน
ถ้าค่าเช่าตกไปสู่รัฐหรือเทศบาล
ที่ดินทั้งสิ้นเหล่านี้จะไม่ได้รับการเพาะปลูกหรือปรับปรุงเช่นเดียวกันกับในปัจจุบันซึ่งค่าเช่าตกอยู่แก่ปัจเจกชนหรอกหรือ? ถ้าไม่มีการรับรู้กรรม-
สิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน
แต่มีการยึดครองที่ดินทั้งสิ้นโดยวิธีที่ผู้ยึดครองหรือผู้ใช้เป็นผู้จ่ายค่าเช่าให้แก่รัฐ
จะไม่มีการใช้และปรับปรุงที่ดินอย่างดีและปลอดภัยเช่นในขณะนี้กระนั้นหรือ ?
มีคำตอบได้เพียงประการเดียว นั่นคือ แน่นอน จะต้องเป็นเช่นเดียวกับในขณะนี้
ดังนั้นการเอาที่ดินกลับคืนมาเป็นกรรมสิทธิ์ของส่วนรวมจึงไม่ขัดขวางการใช้และการปรับปรุงที่ดินอย่างเหมาะสม

สิ่งที่จำเป็นสำหรับการใช้ประโยชน์จากที่ดินมิใช่กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน
แต่เป็นการประกันสิ่งที่ปรับปรุงขึ้นมา ไม่จำเป็นที่จะต้องกล่าวแก่บุคคลผู้หนึ่งว่า
“ที่ดินนี้เป็นของท่าน” เพื่อที่จะชักนำให้เขาเพาะปลูกหรือปรับปรุงที่ดินนั้น
จำเป็นเพียงแต่จะต้องกล่าวแก่เขาว่า
“สิ่งใดก็ตามที่แรงงานหรือทุนของท่านได้ผลิตขึ้นมาบนผืนดินนี้จะตกเป็นของท่าน” เท่านั้น
จงให้ความมั่นใจแก่บุคคลผู้หนึ่งว่าเขาอาจจะเก็บเกี่ยวได้ แล้วเขาจะหว่าน
จงให้ความมั่นใจแก่เขาในการที่จะได้ครอบครองบ้านที่เขาต้องการจะสร้าง
แล้วเขาจะสร้างมันขึ้นมา สิ่งเหล่านี้คือรางวัลตามธรรมชาติของแรงงาน
คนเราหว่านก็เพราะหวังจะได้เก็บเกี่ยว คนเราสร้างบ้านก็เพราะหวังจะได้เป็นเจ้าของบ้าน
กรรมสิทธิ์ในที่ดินไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยเลย

เพราะต้องการการประกันเช่นนี้แหละ ในสมัยฟิวแดลระยะแรก ๆ
ผู้ถือครองที่ดินรายย่อย ๆ
จำนวนมากจึงได้ยอมมอบกรรมสิทธิ์ในที่ดินของตนให้แก่หัวหน้าฝ่ายทหารโดยได้รับประโยชน์
ของที่ดินนั้นกลับมาในรูปของที่ดินศักดินา (fief) หรือ trust และถอดหมวกคุกเข่าต่อหน้าลอร์ด
ยื่นมือให้ลอร์ดกุมไว้ สาบานว่าจะรับใช้ลอร์ดด้วยชีวิต เลือดเนื้อ และเกียรติยศ
กรณีทำนองเดียวกันในการสละกรรมสิทธิ์ในที่ดินเพราะต้องการการประกันในการได้รื่นรมย์กับที่ดินนั้นจะเห็นได้ในตุรกี ซึ่ง vakouf
หรือที่ดินของศาสนาได้รับการยกเว้นภาษีและการขูดรีดเป็นพิเศษ
และซึ่งเป็นของธรรมดาสำหรับเจ้าของที่ดินที่จะขายที่ดินของเขาให้แก่สุเหร่าในราคาต่ำ
โดยเป็นที่เข้าใจว่าเขาจะยังคงอาศัยอยู่ได้ในฐานะผู้เช่าโดยเสียค่าเช่าคงที่

มิใช่เพราะความศักดิ์สิทธิ์ของกรรมสิทธิ์ ดังที่ Arthur Young กล่าว
ที่ได้ทำให้พื้นที่เป็นทรายของชาวเฟลมิง กลายเป็นไร่นาที่อุดมสมบูรณ์

มันเป็นเพราะความศักดิ์สิทธิ์ของการประกันแก่แรงงาน
การประกันนี้เราจะสามารถได้มาด้วยวิธีอื่นๆ ที่มิใช่การทำให้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชน
เช่นเดียวกับที่เราจะหาความร้อนอันจำเป็นแก่การย่างหมูได้ด้วยวิธีอื่นที่มิใช่การเผาบ้าน
เพียงคำประกันของเจ้าของที่ดินในไอร์แลนด์ผู้หนึ่งว่าเขาจะไม่เรียกร้องเอาส่วนแบ่งในผลผลิตข
องชาวนามาเป็นค่าเช่าเลยเป็นเวลา 20 ปีเท่านั้นที่ชักจูงให้ชาวนาไอริชทำให้
ภูเขาอันแห้งแล้งเปลี่ยนสภาพเป็นสวนขึ้นมา
เพียงการประกันว่าจะเก็บค่าเช่าที่ดินตายตัวเป็นเวลานับปีเท่านั้นที่ทำให้มีการก่อสร้างตึกรามรา
คาแพงที่สุดแห่งเมืองเช่นลอนดอนและนิวยอร์กขึ้นมาในที่ดินเช่า
ถ้าเราให้การประกันเช่นเดียวกันนี้แก่ผู้ที่จะปรับปรุง
เราก็อาจจะยกเลิกกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินได้อย่างปลอดภัย

การรับรองสิทธิของส่วนรวมร่วมกันในที่ดินโดยสมบูรณ์มิได้เป็นอุปสรรคแก่การรับรอ
งสิทธิของเอกชนอย่างสมบูรณ์ในสิ่งปรับปรุงหรือในผลผลิตแต่ประการใด
คนสองคนอาจเป็นเจ้าของเรือลำเดียวกันได้โดยไม่ต้องเลื่อยมันออกเป็น 2 ท่อน
ความเป็นเจ้าของทางรถไฟสายหนึ่งอาจจะแบ่งออกเป็นถึงแสนหุ้น
แต่ก็ยังเดินรถไฟได้ด้วยระบบและความแน่นอนราวกับ

ว่ามีเจ้าของแต่เพียงคนเดียว
ในกรุงลอนดอนมีการจัดตั้งบริษัทหุ้นส่วนเพื่อถือครองและจัดการที่ดิน
ทุกสิ่งสามารถดำเนินไปเช่นเดียวกับในปัจจุบัน
แต่มีการรับรองสิทธิของส่วนรวมในที่ดินโดยเต็มที่ด้วยการยึดถือเอาค่าเช่ามาเป็นประโยชน์ของ
ส่วนรวมร่วมกัน
มีที่ดินแปลงหนึ่งในใจกลางเมืองซานฟรานซิสโกซึ่งสิทธิร่วมกันของประชาชนของเมืองนั้นใน

ที่ดินนี้ยังได้รับการรับรองตามกฎหมาย
ที่ดินนี้มิได้ถูกแบ่งออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยและจะเป็นสิ่งที่สูญเปล่ามิได้ใช้ประโยชน์ก็หาไม่
กลับเต็มไปด้วยอาคารงาม ๆ ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชนแต่ละคนและตั้งอยู่ ณ
ที่นั้นอย่างปลอดภัยเต็มที่ ความแตกต่างกันระหว่างที่ดินแปลงนี้กับที่ดินรอบ ๆ
ก็มีแต่เพียงว่าค่าเช่าของที่ดินแปลงหนึ่งเก็บไปเป็นกองทุนร่วมกันสำหรับโรงเรียน
ค่าเช่าของที่ดินอื่น ๆ ไปเข้ากระเป๋าของเอกชน
อะไรจะป้องกันการครอบครองที่ดินของทั้งประเทศโดยประชาชนของประเทศนั้นในลักษณะนี้
?

นับเป็นการยากที่จะเลือกหาส่วนใด ๆ ในเขตแดนสหรัฐฯ
ที่มีเงื่อนไขอันถือกันทั่วไปว่าจำเป็นจะต้องยกให้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชนมีเด่นชัดยิ่งไปก
ว่าในเกาะเล็ก ๆ ชื่อเซนต์ปี-เตอร์และเซนต์พอลแห่งกลุ่มเกาะอะลูเชียน
ซึ่งได้มาด้วยการซื้ออะแลสกาจากรัสเซีย
เกาะเหล่านี้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมวน้ำชนิดที่ใช้ทำเสื้อขนสัตว์
ซึ่งเป็นสัตว์ที่ขี้ตื่นและระแวดระวังอย่างยิ่ง
แม้แต่ตกใจเพียงเล็กน้อยก็จะทำให้มันทิ้งสถานที่อันเคยชินไปโดยไม่ย่างกรายกลับมาอีกเลย
การที่จะป้องกันการสลายตัวอย่างสิ้นเชิงของการประมงนี้
(ซึ่งถ้าไม่มีเสียแล้วเกาะดังกล่าวก็ไม่เป็นประโยชน์อันใดแก่มนุษย์)
ไม่ใช่ว่าจะจำเป็นแต่เพียงต้องหลีกเลี่ยงการฆ่าแมวน้ำตัวเมียและลูกอ่อนเท่านั้น
แม้แต่เสียงปืนหรือเสียงหมาเห่าก็ต้องหลีกเลี่ยงด้วย ผู้จะฆ่าแมวน้ำจะต้องไม่เร่งร้อน
แต่ต้องเดินไปเงียบ ๆ
ในท่ามกลางแมวน้ำที่เรียงรายอยู่ตามหาดซึ่งเป็นโขดหินจนกระทั่งสัตว์ขี้ตื่นนี้ซึ่งอุ้ยอ้ายเมื่ออยู่บ
นพื้นดินแต่ว่องไวอย่างยิ่งเมื่ออยู่ในน้ำไม่แสดงอาการกลัวอีกต่อไปนอกจากจะคลานออกนอกท
างไปอย่างเกียจคร้าน
จากนั้นตัวที่จะฆ่าได้โดยไม่ทำให้การขยายพันธุ์ในอนาคตลดลงก็ถูกแยกออกไปอย่างระมัดระวัง
และค่อย ๆ ไล่ให้มันคลานเข้าไปในแผ่น

ดินให้พ้นสายตาและโสตประสาทของฝูงแมวน้ำทั้งหลายแล้วจึงสังหารเสียด้วยท่อนไม้
การที่จะเปิดการประมูงเช่นนี้ให้แก่ผู้ใดก็ได้ที่ต้องการไปฆ่าแมวน้ำ –
ซึ่งจะทำให้แต่ละฝ่ายคิดแต่จะฆ่าให้มากเท่าที่จะมากได้ในขณะนั้นโดยไม่คิดถึงอนาคต –
ก็เท่ากับเป็นการทำลายการประมูงนี้ลงอย่างสิ้นเชิงในไม่กี่ฤดูดังเช่นที่การประมูงทำนองเดียวกัน
ในมหาสมุทรอื่น ๆ ได้ถูกทำลายมาแล้ว
แต่ก็ไม่จำเป็นจะต้องทำให้เกาะเหล่านี้กลายเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชน
ถึงแม้ด้วยเหตุผลที่น่าเชื่อน้อยกว่ามาก
ที่ดินสาธารณะจำนวนมากของพลเมืองอเมริกันจะกลายเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชนไปโดยรวดเร็ว
เท่าที่ใคร ๆ จะสามารถยึดครองเอาได้ก็ตาม รัฐบาลก็ยังให้เช่าเกาะเหล่านี้โดยเก็บค่าเช่าปีละ
317,500 ดอลลาร์* ซึ่งอาจจะไม่น้อยไปกว่าที่จะขายได้ในสมัยที่ซื้ออะแลส-
กาเท่าใดนัก เกาะเหล่านี้ทำเงินให้แก่คลังของประเทศมาแล้ว 2 ล้านครึ่ง และยังคงเป็นกรรม-
สิทธิ์ร่วมกันของประชาชนสหรัฐฯ ต่อไปโดยไม่เสื่อมมูลค่าลง
(เพราะว่าโดยการดำเนินการอย่างรอบคอบของบริษัท Alaska Fur
แมวน้ำกลับเพิ่มขึ้นแทนที่จะลดลง)

แทนที่การรับรองกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินจะจำเป็นแก่การใช้ที่ดินโดยเหมาะสม
กลับเป็นตรงข้าม
การถือเอาที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชนย่อมขัดขวางมิให้มีการใช้ที่ดินอย่างเหมาะสม
ถ้าถือเอาที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของสาธารณะแล้ว
ที่ดินก็จะได้ใช้เป็นประโยชน์และได้รับการปรับปรุงในทันทีที่มนุษย์มีความต้องการที่จะใช้หรือ
ปรับปรุง แต่เมื่อที่ดินถูกถือเป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชน
เจ้าของที่ดินแต่ละรายก็สามารถจะป้องกันมิให้ผู้อื่นใช้หรือปรับปรุงสิ่งที่ตนเองไม่สามารถหรือไ
ม่คิดจะใช้หรือปรับปรุงได้ เมื่อมีกรณีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิ
ที่ดินอันมีค่าที่สุดจะไม่ได้รับการปรับปรุงเป็นเวลาแรมปี

ในหลายส่วนของอังกฤษการปรับปรุงต้องหยุดชะงักเพราะว่าผู้จะปรับปรุงไม่ได้รับการประกันเ
นื่องจากมีการสืบมรดกที่ดิน ที่ดินผืนใหญ่ ๆ ถูก

*ค่าเช่าคงที่ตามสัญญาที่ให้บริษัท Alaska Fur เช่าคือปีละ 55,000 ดอลลาร์
และค่าธรรมเนียมหนังแมวน้ำอีกตัวละ 2.62 1/2 ดอลลาร์ ซึ่งเมื่อรวม 100,000 ตัว (ตามที่จำกัดไว้ไม่ให้เกินนี้)
ก็จะเป็นค่าธรรมเนียม 262,500 ดอลลาร์ – รวมค่าเช่าทั้งสิ้น 317,500 ดอลลาร์

ปล่อยให้ว่างเปล่าอยู่เฉย ๆ ตามความพอใจของเจ้าของ
ซึ่งถ้าเป็นกรรมสิทธิ์ของสาธารณะแล้วก็จะเต็มไปด้วยตึกรามและพืชผล
ตามย่านที่มีการตั้งถิ่นฐานหนาแน่นในสหรัฐฯ ยังมีที่ดินมากพอที่จะรับพลเมืองได้ 3 หรือ 4
เท่าของปัจจุบันซึ่งถูกทิ้งไว้โดยมิได้ใช้ประโยชน์ทั้งนี้เพราะเจ้าของเก็บเอาไว้เพื่อหวังราคาสูง ๆ
และผู้อพยพจำต้องผ่านเลยที่ดินซึ่งมิได้ใช้ประโยชน์ไปแสวงหาที่พัก ณ
ที่ซึ่งแรงงานของเขาจะให้ผลผลิตน้อยลงมาก
เราจะได้เห็นที่ดินมีค่าหลายแห่งว่างเปล่าอยู่ตามเมืองทุกเมืองด้วยเหตุผลอันเดียวกัน
ถ้าจะถือเอาการใช้ที่ดินให้ได้ผลดีที่สุดเป็นเครื่องทดสอบแล้ว
กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินก็เป็นสิ่งไม่เหมาะสมเช่นเดียวกับที่ไม่เหมาะสมในการพิจารณาข้อ
อื่น ๆ ทุกข้อ
การที่จะทำให้มีการใช้ที่ดินอย่างเหมาะสมด้วยวิธีนี้นับเป็นวิธีที่สูญเสียและไม่แน่นอนเช่นเดียว
กับวิธีการย่างหมูด้วยการเผาบ้านนั่นเอง

บทที่ 2

วิธีทำให้เกิดสิทธิเท่าเทียมกันในที่ดิน

เราได้ตรวจสอบแล้วว่าความขาดแคลนและความทุกข์ยากซึ่งมีอยู่ในบรรดาชนกรรมาชีพทุกหน ทุกแห่ง ภาวะตกต่ำทางอุตสาหกรรมซึ่งเกิดขึ้นซ้ำซาก การหางานทำได้ยาก ทุนมิได้มีการใช้ประโยชน์ แนวโน้มของค่าแรงที่จะลดลงถึงจุดอดตายซึ่งแสดงตัวเองออกรุนแรงยิ่งขึ้น ๆ เมื่อความก้าวหน้าทางวัตถุดำเนินไป เหล่านี้เป็นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าที่ดินซึ่งมนุษย์ทุกคนต้องอาศัยเป็นที่อยู่และหาเลี้ยงชีวิตนั้นเป็นกรรมสิทธิ์เด็ดขาดของบุคคลบางคน

เราได้เห็นแล้วว่าไม่มีทางแก้ไขสิ่งเลวร้ายเหล่านี้เลยนอกจากจะยกเลิกสาเหตุของมันเสีย
เราได้เห็นแล้วว่ากรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินไม่มีเหตุผลสมควรในด้านความยุติธรรม
แต่กลับถูกประณามในฐานะเป็นการปฏิเสธสิทธิตามธรรมชาติ –
เป็นการบ่อนทำลายกฎของธรรมชาติซึ่งเมื่อพัฒนาการทางสังคมดำเนินต่อไป
จะทำให้มวลมนุษย์ส่วนใหญ่ต้องกลายเป็นทาสที่ยากแค้นที่สุดและเสื่อมทรามที่สุด

เราได้ชั่งดูข้อคัดค้านทุกประการ และได้เห็นแล้วว่า ไม่ว่าจะถือหลักความเท่าเทียมกัน
หรือ หลักความเหมาะสมก็ตาม
ไม่ปรากฏว่าจะมีสิ่งใดที่จะยับยั้งมิให้เราถือเอาที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของส่วนรวมร่วมกันด้วยการ
ริบค่าเช่าได้เลย

แต่ยังมีปัญหาเรื่องวิธีการ เราจะกระทำตามนี้อย่างไร?

เราควรจะปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎแห่งความยุติธรรม
เราควรจะปฏิบัติให้ได้ครบตามข้อกำหนดทั้งปวงทางเศรษฐกิจ
ด้วยการยกเลิกสิทธิทั้งมวลของเอกชนในที่ดินโดยทันที
ประกาศว่าที่ดินทั้งสิ้นเป็นกรรมสิทธิ์ของสาธารณะ
และให้ผู้ที่ประมูลราคาได้สูงสุดในผืนดินที่เหมาะสมได้เช่าไป
โดยมีเงื่อนไขที่จะพิทักษ์สิทธิของเอกชนในสิ่งปรับปรุงได้อย่างศักดิ์สิทธิ์

เช่นนี้
เราก็ควรจะได้รับสิทธิเท่าเทียมกันในภาวะสังคมอันสลับซับซ้อนเช่นเดียวกับที่เคยได้รับในภาว
ะที่หยาบกว่าด้วยการแบ่งที่ดินให้เท่าเทียมกัน
และจะทำให้เกิดการผลิตขึ้นมากที่สุดด้วยการให้ผู้ที่สามารถแสวงหาประโยชน์ได้มากที่สุดจาก
ที่ดินเป็นผู้ได้ใช้ที่ดินนั้น

แผนการเช่นนี้ แทนที่จะเป็นความเพ้อฝันแบบป่า ๆ นำมาปฏิบัติไม่ได้
กลับได้รับการสนับสนุนจากนักคิดที่สำคัญไม่น้อยไปกว่า Herbert Spencer
(ยกเว้นไว้แต่ว่าเขาเสนอแนะให้ชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ยึดถือที่ดินในปัจจุบัน –

ซึ่งเป็นการยินยอมที่สะเพร่าอย่างไม่ต้องสงสัย และถ้าได้ไตร่ตรองดู
เขาก็จะต้องกลับมาพิจารณาใหม่) ผู้ที่ได้กล่าว ("Social Statics," Chap. IX, Sec. 8) ถึงเรื่องนี้
ไว้ว่า:

"หลักคำสอนเช่นนี้สอดคล้องกับอารยธรรมขั้นสูงสุด
อาจจะกระทำให้ลุล่วงไปได้โดยไม่ต้องเอาทรัพย์สินทั้งสิ้นมาเป็นของกลางร่วมกัน (community of goods)
และไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงในระบบที่มีอยู่
การเปลี่ยนแปลงที่ต้องการจะมีแต่เพียงการเปลี่ยนตัวเจ้าของที่ดิน กรรมสิทธิ์ที่แยก ๆ
กันจะรวมกันเข้าเป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันของสาธารณะ แทนที่จะอยู่ในครอบครองของแต่ละบุคคล
ประเทศจะอยู่ในครอบครองของบรรษัทใหญ่ – คือสังคม แทนที่จะเช่าที่ดินจากเจ้าของที่แยก ๆ กันคนหนึ่ง
ชาวนาก็จะเช่าจากชาติ แทนที่จะชำระค่าเช่าให้แก่ตัวแทนของเซอร์จอห์น หรือ คุณหญิงของท่าน
เขาก็จะชำระให้แก่ตัวแทนหรือรองตัวแทนของประชาคม ผู้จัดการที่ดินจะกลายเป็นเจ้าหน้าที่ของสาธารณะ
แทนที่จะเป็นของเอกชน และการเช่าจะเป็นวิธีเดียวในการถือครองที่ดิน
สภาพที่จัดระเบียบเช่นนี้จะสอดคล้องกับกฎแห่งศีลธรรมอย่างสมบูรณ์
ในสภาพเช่นนี้ทุกคนจะเป็นเจ้าของที่ดินเท่าเทียมกัน ทุกคนจะมีเสรีเท่าเทียมกันที่จะเป็นผู้เช่า
.... ดังนั้น ในระบบเช่นนี้จึงเห็นได้ชัดว่าคนเราอาจจะปิดกั้น ยึดครองและเพาะปลูกบนที่ดินได้
โดยเป็นไปตามกฎแห่งเสรีภาพที่เท่าเทียมกันทุกประการ"

แต่แผนการนี้ถึงแม้จะมีความสามารถปฏิบัติได้อย่างสมบูรณ์
ก็ดูเหมือนจะมิใช่แผนการที่ดีที่สุดในสายตาของข้าพเจ้า หรือนั่นคือ
ข้าพเจ้าใคร่จะเสนอให้กระทำสำเร็จผลเช่นเดียวกันด้วยวิธีที่ธรรมดากว่า ง่ายกว่า
และเงียบกว่าการที่จะริบเอาที่ดินทั้งหมดมาอย่างเป็นทางการ
และให้ผู้ที่ประมูลได้สูงสุดเป็นผู้เช่าอย่างเป็นทางการ

การกระทำเช่นนั้นจะทำให้เกิดการสะดุ้งสะเทือนโดยไม่จำเป็นแก่ขนบธรรมเนียมและ
นิสัยความคิดเคยชินในปัจจุบัน – ซึ่งเราพึงหลีกเลี่ยง

การกระทำเช่นนั้นจะทำให้ต้องขยายจักรกลในการปกครองออกไปโดยไม่จำเป็น –
ซึ่งเราพึงหลีกเลี่ยง

คติของความเป็นรัฐบุรุษ ซึ่งผู้ที่ก่อตั้งระบบกดขี่สำเร็จ
ได้เข้าใจและปฏิบัติตาม –
ก็คือเราสามารถจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงได้ดีที่สุดด้วยการกระทำภายใต้รูปเ
ดิม เราผู้จะปลดปล่อยมนุษย์ให้ได้รับเสรีภาพควรเชื่อฟังสัจจะอันเดียวกันนี้
มันเป็นวิธีธรรมชาติ เมื่อธรรมชาติจะสร้างสรรค์แบบที่สูงขึ้น ก็จะนำเอาแบบต่ำ ๆ มาพัฒนา
นี่เป็นกฎแห่งความจำเริญของสังคมด้วย ขอให้เรากระทำตามกฎนี้
ถ้าตามกระแสไปเราจะสามารถร่อนไปได้เร็วและไกล
ถ้าทวนกระแสก็จะต้องออกแรงอย่างหนักและก้าวหน้าไปได้เชื่องช้า

ข้าพเจ้าไม่เสนอให้ซื้อหรือริบกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน
กรณีแรกจะเป็นการไม่ยุติธรรม กรณีที่สองไม่เป็นสิ่งจำเป็น
จงปล่อยให้บุคคลที่ยึดถือที่ดินอยู่ขณะนี้ยังคงมีกรรมสิทธิ์ในสิ่งที่เขาพอใจจะเรียกว่าที่ดิน
“ของเขา” ต่อไปถ้าเขาต้องการ ปล่อยให้เขาเรียกมันต่อไปว่าเป็นที่ดิน “ของเขา”
ปล่อยให้เขาซื้อขายและให้เป็นมรดกและทำพินัยกรรมยกให้กันได้
เราอาจจะปล่อยให้พวกเขาเก็บเปลือกไว้ได้โดยไม่มีอันตรายถ้าเราเอาเนื้อในออกมาแล้ว
ไม่จำเป็นจะต้องริบที่ดิน จำเป็นแต่เพียงจะต้องริบค่าเช่าเท่านั้น

ทั้งการที่จะเก็บค่าเช่ามาเป็นสาธารณประโยชน์นั้นก็ไม่จำเป็นว่ารัฐจะต้องเข้าไปเกี่ยวข้
องกับการให้เช่าที่ดินด้วย ซึ่งมีทางทำให้เกิดฉันทาคติ การสมรู้ยินยอม
และการฉ้อราษฎร์บังหลวงขึ้นได้ ไม่จำเป็นจะต้องจัดตั้งจักรกลใหม่ขึ้นมาอีกแต่ประการใด
จักรกลเช่นนี้มีอยู่แล้ว แทนที่จะขยายมันออก
ทั้งหมดที่เราจะต้องทำก็คือทำให้มันง่ายขึ้นและลดขนาดของมันลงเท่านั้น
โดยการให้เจ้าของที่ดินได้รับเปอร์เซนต์จากค่าเช่าบ้าง
ซึ่งอาจจะน้อยกว่ามูลค่าและความสูญเสียในการที่องค์การของรัฐจะเป็นผู้ให้เช่าที่ดินเองมาก
และโดยการใช้ประโยชน์จากจักรกลที่มีอยู่แล้วนี้
เราก็อาจจะทำให้เกิดสิทธิของส่วนรวมร่วมกันในที่ดินได้โดยการ
เก็บค่าเช่ามาเป็นสาธารณประโยชน์ ซึ่งไม่ทำให้เกิดการตื่นเต้นสะดุ้งสะเทือนกัน

เราได้เก็บค่าเช่าแล้วเป็นบางส่วนในรูปของภาษี
เราเพียงแต่จะต้องเปลี่ยนแปลงวิธีการเก็บภาษีบางประการเท่านั้นเพื่อให้ได้ค่าเช่าทั้งหมด

เพราะฉะนั้นสิ่งที่ข้าพเจ้าเสนอในฐานะวิธีแก้ไขง่าย ๆ แต่ได้ผลใหญ่หลวง
ซึ่งจะยกค่าแรงขึ้นสูง เพิ่มผลตอบแทนของทุน กำจัดความขัดแค้น ยกเลิกความยากจน
ทำให้มีงานราย

ได้ดีว่างสำหรับผู้ใดก็ตามที่ต้องการงานทำ
ทำให้ไม่มีขอบเขตจำกัดพลังความสามารถของมนุษย์ ทำให้อาชญากรรมลดลง
ยกระดับศีลธรรม รสนิยม และสติปัญญา ทำให้การปกครองบริสุทธิ์หมดจดขึ้น
และทำให้อารยธรรมเจริญสูงส่งยิ่งขึ้น เหล่านี้ ก็คือ – *การริบเอาค่าเช่าโดยการเก็บภาษี*

โดยวิธีนี้ รัฐก็จะกลายเป็นเจ้าของที่ดินทั่วไปได้โดยไม่ต้องเรียกตนเองเช่นนั้น
และโดยไม่ต้องรับหน้าที่ใหม่แม้แต่ประการเดียว โดยรูปแบบแล้ว
กรรมสิทธิ์ในที่ดินจะยังคงเป็นอยู่เหมือนกับในขณะนี้
ไม่จำเป็นจะต้องทำให้เจ้าของที่ดินหมดสภาพความเป็นเจ้าของ
และไม่จำเป็นจะต้องจำกัดปริมาณที่ดินที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะยึดถือ
เพราะว่าโดยที่รัฐเป็นผู้เก็บค่าเช่าในรูปของภาษี
ที่ดินจึงย่อมเป็นกรรมสิทธิ์ของส่วนรวมโดยแท้จริง ไม่ว่าจะมีชื่อใครเป็นผู้ครอบครอง
หรือจะอยู่ในส่วนใดก็ตาม
และสมาชิกของประชาคมทุกคนย่อมจะมีส่วนในผลประโยชน์แห่งความเป็นเจ้าของที่ดินเหล่านี้

บัดนี้
โดยที่การเก็บภาษีค่าเช่าหรือมูลค่าที่ดินย่อมจะต้องเพิ่มขึ้นในขณะที่เรายกเลิกภาษีอื่น ๆ
เราก็อาจจะเปลี่ยนข้อเสนอให้เป็นรูปทางใช้การได้โดยเสนอให้ –

ยกเลิกภาษีทั้งสิ้น ยกเว้นแต่ภาษีที่เก็บจากมูลค่าที่ดิน

ดังที่เราได้แลเห็นแล้ว ราคาที่ดินในระยะเริ่มแรกของสังคมย่อมไม่มี แต่เมื่อสังคมพัฒ-
นาขึ้นด้วยการเพิ่มจำนวนประชากรและความก้าวหน้าทางศิลปะวิทยาการ ราคาที่ดินก็สูงขึ้น ๆ
ในอารยประเทศทุกแห่ง แม้แต่ประเทศที่ใหม่ที่สุด

ราคาที่ดินเมื่อคิดรวมแล้วจะเพียงพอสำหรับนำมาเป็นค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นของรัฐบาล
ในประเทศที่พัฒนาก้าวหน้าไปไกล ราคาที่ดินจะมากเกินพอมาก
ดังนั้นจึงไม่เป็นการเพียงพอถ้าจะกระทำเพียงนำเอาภาษีทุกอย่างไปรวมที่มูลค่าที่ดินเท่านั้น
แต่ยังจะต้องเพิ่มปริมาณที่ต้องการในการเก็บภาษีขึ้นอีกตามส่วนด้วยในประเทศที่ค่าเช่ามีปริมาณมากกว่ารายได้ปัจจุบันของรัฐบาล และจะต้องเพิ่มปริมาณที่ต้องการนี้ขึ้นเรื่อย ๆ
เมื่อสังคมก้าวหน้าออกไปและ ค่าเช่าสูงขึ้น
แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดาและง่ายอย่างยิ่งจนอาจจะคิดว่ามีอยู่แล้วหรืออย่างน้อยที่สุดก็เป็นที่เข้าใจกันว่ารวมอยู่ในข้อเสนอให้เก็บภาษีทั้งหมดจากมูล

ค่าที่ดิน นั่นเป็นขั้นแรกที่จะต้องกระทำในการดิ้นรนต่อสู้ที่แท้จริง
เมื่อจับและสังหารกระต่ายป่าได้แล้ว การย่างก็จะต้องตามมาเป็นของธรรมดา
เมื่อมนุษย์เราสำนึกในสิทธิร่วมกันในที่ดินมากจนกระทั่งมีการยกเลิกภาษีทั้งสิ้นยกเว้นภาษีที่เก็บจากค่าเช่าแล้ว ก็ไม่มีอันตรายใด ๆ
มากไปกว่าที่จำเป็นในการที่จะชักนำให้เขารวบรวมรายได้สาธารณะซึ่งเหลือตกอยู่แก่ผู้ถือครองที่ดินแต่ละคน

ประสบการณ์ได้สอนให้ข้าพเจ้าทราบ
(เพราะข้าพเจ้าได้พยายามเผยแพร่ข้อเสนอนี้มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว)
ว่าทุกแห่งที่ความคิดในการรวมภาษีทั้งสิ้นไปเก็บจากมูลค่าที่ดินได้เกิดขึ้นมากเพียงพอที่จะชักนำให้มีการพิจารณากันแล้ว มันจะก้าวหน้าไปอย่างแน่นอนเสมอ
แต่ในบรรดาชนชั้นที่จะได้รับประโยชน์จากการนี้มากที่สุดนั้น
มีอยู่ไม่กี่ชั้นที่ได้แลเห็นความสำคัญและพลังของมันในตอนแรก
หรือแม้แต่จะเป็นเวลานานภายหลังจากนั้นก็ตาม
เป็นการยากสำหรับชนกรรมาชีพที่จะเลิกคิดว่ามีความเป็นปฏิปักษ์กันอย่างแท้จริงระหว่างทุนกับแรงงาน เป็นการยากสำหรับเจ้าของเคหสถานและกสิกรย่อย ๆ

ที่จะละความคิดที่ว่าการเอาภาษีทั้งหมดมารวมเก็บที่มูลค่าที่ดินก็คือการเก็บภาษีจากตนโดยไม่สมควร
เป็นการยากสำหรับชนทั้งสองชั้นนี้ที่จะละความคิดที่ว่าการยกเว้นไม่เก็บภาษีจากทุนก็เท่ากับเป็นการทำให้คนที่รวยอยู่แล้วยิ่งรวยขึ้นไปอีก และทำให้คนจนยิ่งจนหนักขึ้น
ความคิดเหล่านี้เกิดขึ้นมาจากความนึกคิดที่สับสน แต่เบื้องหลังความโง่เขลาและอคติยังมีผลประโยชน์ที่ทรงพลัง ซึ่งได้มีอิทธิพลในวงการหนังสือ การศึกษา
และความคิดเห็นมาจนถึงบัดนี้ ความชั่วร้ายอันใหญ่ยิ่งมักจะละลายหายไปได้ยากเสมอ
และความชั่วร้ายอันใหญ่ยิ่งซึ่งทำให้มวลมนุษย์ส่วนใหญ่ต้องยากจนและขัดสนทั่วไปในอารยประเทศทุกแห่งนั้นจะไม่สิ้นไปได้โดยปราศจากการดิ้นรนต่อสู้อย่างรุนแรง

ข้าพเจ้าไม่คิดว่าจะมีท่านผู้อ่านผู้ติดตามข้าพเจ้ามาจนถึงบัดนี้ผู้ใดจะยอมรับความคิดตามที่ข้าพเจ้ากล่าวนั้นเลย
แต่โดยที่การอภิปรายอันกว้างขวางในหมู่ประชาชนจะต้องเพ่งในด้านรูปธรรมมากกว่านามธรรม จึงขอให้ท่านผู้อ่านติดตามข้าพเจ้าต่อไปอีก
เพื่อให้เราสามารถทดสอบวิธีแก้ไขที่ข้าพเจ้าเสนอไว้ด้วยหลักบัญญัติแห่งการภาษีอากรที่ยอมรับกัน โดยการกระทำเช่นนี้ เราก็อาจจะได้แลเห็นแง่มุมเล็ก ๆ น้อย ๆ จำนวนมาก
ซึ่งมิฉะนั้นแล้วก็อาจจะผ่านไปโดยไม่ทันสังเกต.

บทที่ 3

ทดสอบข้อเสนอด้วยหลักบัญญัติแห่งการภาษีอากร

ภาษีที่ดีที่สุดซึ่งจะก่อให้เกิดรายได้สาธารณะนั้นย่อมเห็นได้ชัดว่าคือภาษีที่จะเป็นไปตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้อย่างใกล้เคียงที่สุด:

1. เป็นภาระแก่การผลิตน้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้ – เพื่อให้ถ่วงการเพิ่มกองทุนโดยทั่วไปน้อยที่สุด ซึ่งภาษีต้องจ่ายจากกองทุนนี้ และประชาคมก็ได้รับการเลี้ยงดูจากกองทุนนี้

2. เก็บได้โดยง่ายและเสียค่าใช้จ่ายน้อย และเป็นภาระโดยตรงแก่ผู้ที่จะต้องจ่ายจริงเท่าที่จะทำได้ – เพื่อให้ประชาชนจ่ายน้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้ นอกจากที่ภาษีนี้ให้รายได้แก่รัฐบาล

3. เป็นสิ่งที่แน่นอน – เพื่อให้เจ้าหน้าที่มีโอกาสกดขี่หรือคดโกงได้น้อยที่สุด และเพื่อให้ผู้เสียภาษียากละเมิดกฎหมายและหลีกเลี่ยงแต่น้อยที่สุด

4. เป็นภาระแก่ทุกคนเท่าเทียมกัน – เพื่อมิให้มีพลเมืองผู้ใดได้เปรียบหรือเสียเปรียบเมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ

ขอให้เรามาพิจารณากันว่าภาษีในรูปใดจึงจะสอดคล้องกับเงื่อนไขเหล่านี้ดีที่สุด ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม สิ่งนั้นย่อมจะเป็นวิธีดีที่สุดในการหารายได้สาธารณะ

1. – ผลของภาษีต่อผลิตกรรม

ย่อมเห็นได้ชัดว่าภาษีทุกชนิดเกิดจากผลิตผลของที่ดินและแรงงาน ทั้งนี้เพราะไม่มีแหล่งกำเนิดเศรษฐทรัพย์แหล่งอื่น ๆ นอกจากการรวมกันระหว่างความพยายามของมนุษย์กับ

วัสดุและพลังของธรรมชาติ แต่การเก็บภาษีปริมาณเท่ากันโดยวิธีต่างกันอาจจะมีผลกระทบต่อการผลิตเศรษฐทรัพย์แตกต่าง

กันมาก
ภาษีซึ่งทำให้รางวัลสำหรับผู้ผลิตลดลงย่อมจะต้องทำให้แรงกระตุ้นต่อการผลิตลดลงด้วย
ภาษีซึ่งเรียกเก็บจากการผลิตหรือจากการใช้ปัจจัยอันหนึ่งอันใดในปัจจัยแห่งการผลิตทั้ง 3 ประการย่อมจะเป็นเครื่องถ่วงการผลิต
ดังนั้นภาษีซึ่งทำให้ผลตอบแทนต่อกรรมกรหรือเจ้าของทุนลดลงจึงมีแนวโน้มที่จะทำให้กรรมกรมีความอุตสาหะและสติปัญญาน้อยลง
และทำให้เจ้าของทุนมีความพอใจที่จะอดออมและลงทุนน้อยลง
ภาษีซึ่งเรียกเก็บจากการดำเนินการผลิตย่อมจะทำให้เกิดอุปสรรคเทียมขัดขวางการสร้างเศรษฐทรัพย์ ภาษีซึ่งเรียกเก็บจากแรงงานในเมื่อมีการใช้แรงงาน
จากเศรษฐทรัพย์ในเมื่อได้ใช้เศรษฐทรัพย์นี้เป็นทุน และจากที่ดินในเมื่อใช้ที่ดินเพาะปลูก
เหล่านี้ย่อมมีแนวโน้มที่จะถ่วงการผลิตลงอย่างมากมายยิ่งกว่าภาษีในปริมาณเดียวกันที่เรียกเก็บจากกรรมกรไม่ว่าเขาจะทำงานหรือเล่น จาก
เศรษฐทรัพย์ไม่ว่าจะใช้เศรษฐทรัพย์นี้อย่างก่อให้เกิดผลหรือไม่
หรือจากที่ดินไม่ว่าจะใช้ที่ดินนี้เพาะปลูกหรือปล่อยให้ว่างเปล่าก็ตาม

โดยแท้จริงแล้ววิธีการเก็บภาษีมีความสำคัญเท่า ๆ กับปริมาณภาษีทีเดียว
น้ำหนักเล็กน้อยที่วางไม่ถูกที่อาจทำความยากลำบากให้แก่ม้าซึ่งสามารถจะบรรทุกน้ำหนักมากกว่านั้นได้อย่างสบายถ้าวางถูกที่ ฉันใด ฉันนั้น
พลเมืองชาติหนึ่งอาจจะต้องยากแค้นและความสามารถในการผลิตเศรษฐทรัพย์อาจต้องถูกทำลายลงด้วยภาษี ซึ่งถ้าใช้การเก็บอีกวิธีหนึ่งแล้วก็จะสามารถรับภาระได้อย่างสบาย
ภาษีที่โมฮัมเหม็ด
อาลีเรียกเก็บจากต้นอินทผลัมได้ทำให้ชาวไร่ในอียิปต์ตัดต้นอินทผลัมของตนทิ้ง
แต่ภาษีมากกว่านี้ 2 เท่าซึ่งเรียกเก็บจากที่ดินมิได้ทำให้เกิดผลเช่นนี้เลย ภาษีที่ Duke of Alva เรียกเก็บจากการค้าขายทุกประเภทร้อยละ 10
ในเนเธอร์แลนด์นั้นถ้ายังขืนดำเนินต่อไปก็จะทำให้ปริวรรตกรรมหยุดชะงัก
ในขณะที่ให้รายได้เพียงเล็กน้อย

แต่เราไม่จำเป็นจะต้องออกไปต่างประเทศในการแสวงหาตัวอย่างมาสาธก การผลิต

เศรษฐทรัพย์ในสหรัฐฯ ส่วนมากลดลงเนื่องจากภาษีซึ่งเก็บจากการดำเนินการผลิต
การต่อเรือซึ่งเรากระทำได้ดีเลิศ ถูกทำลายลงเมื่อคิดถึงด้านการค้าต่างประเทศ
และการผลิตและปริวรรตกรรมหลายสาขาต้องพิการอย่างหนักเนื่องจากภาษีซึ่งทำให้อุตสาหกรรมเปลี่ยนจากรูปที่ให้ผลผลิตมากไปสู่รูปที่ให้ผลผลิตน้อย

การถ่วงผลิตกรรมนี้ มากบ้างน้อยบ้าง
เป็นลักษณะของภาษีส่วนมากซึ่งใช้สำหรับหารายได้ให้แก่รัฐบาลสมัยใหม่
ภาษีทุกชนิดที่เรียกเก็บจากประดิษฐกรรม ภาษีทุกชนิดที่เรียกเก็บจากการพาณิชย์
ภาษีทุกชนิดที่เรียกเก็บจากทุน ภาษีทุกชนิดที่เรียกเก็บจากสิ่งปรับปรุง ต่างเป็นภาษีประเภทนี้
แนวโน้มของมันเป็นเช่นเดียวกับของภาษีที่โมฮัมเหม็ด อาลีเรียกเก็บจากต้นอินทผลัม
ถึงแม้จะอาจไม่เห็นผลของมันชัดเจนเท่าก็ตาม

ภาษีเช่นนี้ทั้งสิ้นมีแนวโน้มที่จะลดการผลิตเศรษฐทรัพย์ลง
เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรหันไปใช้ในเมื่อยังสามารถจะหาเงินด้วยภาษีที่ไม่ถ่วงการผลิตได้
ข้อนี้เป็นไปได้เมื่อสังคมพัฒนาขึ้นและเศรษฐทรัพย์สะสมมากขึ้น
ภาษีที่เก็บจากสิ่งโอ้อวดจะนำเอาสิ่งที่มิฉะนั้นแล้วจะสิ้นเปลืองไปในการมุ่งโอ้อวดเข้าสู่ท้องพระคลัง
และภาษีที่เก็บจากพินัยกรรมและมรดกของคนรวยก็อาจจะมีผลเพียงเล็กน้อยในการยับยั้งความปรารถนาที่จะสะสมเศรษฐทรัพย์ ซึ่งจะทำให้เกิดตัณหาหน้ามืดในเมื่อเข้าจับจิตใจบุคคลมากพอ
แต่ภาษีประเภทหนึ่งจำนวนมากซึ่งจะก่อให้เกิดรายได้โดยไม่ขัดขวางผลิตกรรมก็คือภาษีที่เก็บจากสิทธิผูกขาด –
เพราะว่าผลกำไรของการผูกขาดนั้นโดยตัวเองก็เป็นภาษีที่เก็บจากการผลิตอยู่แล้ว
และการเก็บภาษีจากการผูกขาดก็คือการย้ายเอาสิ่งที่ผลิตกรรมจะต้องจ่ายอยู่แล้วไม่ว่าในกรณีใด ๆ นั้น มาเข้ากำปั่นของสาธารณะนั่นเอง

ในหมู่พวกเรานี้ มีการผูกขาดอยู่หลายชนิดต่าง ๆ กัน
ตัวอย่างเช่น มีการผูกขาดชั่วคราวซึ่งเกิดขึ้นจากกฎหมายสิทธิบัตรและลิขสิทธิ์
การที่จะเก็บภาษีเช่นนี้ย่อมเป็นการอยุติธรรมและโง่เขลาอย่างที่สุด
โดยที่มันเป็นเพียงการรับรองสิทธิของแรงงานในผลิตกรรมที่เห็นไม่ได้ง่าย ๆ

เท่านั้น และเป็นรางวัลที่มอบให้แก่การค้นคิดประดิษฐ์และการแต่งหนังสือ*
นอกจากนี้ยังมีการผูกขาดใหญ่ ๆ ดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 4 ของภาคที่ 3
ซึ่งเป็นผลจากการที่ทุนรวมตัวกันในธุร-
กิจซึ่งมีลักษณะของการผูกขาด แต่ในขณะที่จะเป็นการลำบากยากยิ่ง (ถ้ามิใช่ว่าเป็นไปไม่ได้

*
เนื่องจากนิสัยความเคยชินในความคิดสับสนระหว่างสิทธิ์เด็ดขาดซึ่งได้รับจากการจดทะเบียนสิทธิบัตรกับสิทธิจากลิขสิทธิ์ในฐานะที่เป็นการรับรองสิทธิของแรงงานในผลิตกรรมซึ่งเห็นไม่ได้ง่าย ๆ นั้น
ข้าพเจ้าได้ผิดพลาดไปในข้อนี้ ซึ่งต่อมาข้าพเจ้าได้ยอมรับและแก้ไขแล้วในหนังสือ Standard ประจำวันที่ 23 มิถุนายน ค.ศ.1888 สองสิ่งนี้ไม่เหมือนกัน แต่แตกต่างกันอย่างแท้จริง ลิขสิทธิ์มิใช่สิทธิในการใช้ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น หรือทั้งสองสิ่งรวมกันโดยเด็ดขาด ซึ่งตามกฎธรรมชาติว่าด้วยกรรมสิทธิ์
ทุกคนมีเสรีภาพที่จะใช้ได้ แต่เป็นเพียงสิทธิ์ในแรงงานที่ใช้ไปในสิ่งนั้น ๆ เอง
ลิขสิทธิ์มิได้ป้องกันมิให้ผู้อื่นใช้ข้อเท็จจริง ความรู้ กฎเกณฑ์
หรือสิ่งดังกล่าวรวมกันให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองในการผลิตเช่นเดียวกัน
แต่ป้องกันเพียงมิให้มีการใช้แบบเดียวกันของหนังสือนั้น ๆ หรือผลิตกรรมอย่างอื่น –
หรือคือแรงงานที่แท้จริงที่อาจกล่าวอย่างสั้น ๆ ได้ว่าได้ใช้ไปในการผลิตมันขึ้นมา
เพราะฉะนั้นมันจึงมีรากฐานมาจากสิทธิตามธรรมชาติตามหลักศีลธรรมของแต่ละบุคคลที่จะได้รื่นรมย์กับผลิตผลจากแรงงานของตนเอง
และไม่เป็นการสอดแทรกในสิทธิเช่นเดียวกันของผู้อื่นที่จะกระทำทำนองเดียวกันแต่อย่างใด

ตรงกันข้าม

สิทธิบัตรกลับห้ามมิให้ผู้ใดอื่นกระทำการเช่นเดียวกันและเป็นการสอดแทรก
(โดยปกติตามระยะเวลาที่กำหนดระยะหนึ่ง) ในเสรีภาพอันเท่าเทียมกันอันเป็นที่ตั้งแห่งสิทธิความเป็นเจ้าของ
เพราะฉะนั้นลิขสิทธิ์จึงสอดคล้องกับกฎทางศีลธรรม – มันทำให้ผู้ที่ได้ใช้แรงงานซึ่งเห็นไม่ได้ง่าย ๆ
ไปในการเขียนหนังสือหรือวาดภาพนั้นได้รับการประกันว่าผู้อื่นจะไม่คัดลอกสิ่งเดียวกัน
สิทธิบัตรเป็นสิ่งที่ละเมิดสิทธิตามธรรมชาตินี้ มันทำให้ผู้อื่นไม่สามารถกระทำสิ่งที่ได้เคยมีผู้กระทำแล้วได้
ทุกคนย่อมมีสิทธิทางศีลธรรมที่จะคิดในสิ่งที่ข้าพเจ้าคิด หรือเข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าเข้าใจ
หรือกระทำในสิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำ – ไม่ว่าเขาจะได้แนวทางไปจากข้าพเจ้าหรือไม่ก็ตาม
การค้นพบย่อมไม่ทำให้เกิดสิทธิแห่งความเป็นเจ้าของเพราะว่าสิ่งใดก็ตามที่ได้ค้นพบย่อมจะต้องมีอยู่แล้วสำห
รับจะถูกค้นพบ ถ้าบุคคลผู้หนึ่งทำรถเข็นขึ้นมา หรือเขียนหนังสือหรือวาดภาพ
เขาก็มีสิทธิทางศีลธรรมในรถคันนั้น หรือหนังสือเล่มนั้น หรือภาพแผ่นนั้น
แต่ไม่มีสิทธิที่จะขอให้ป้องกันมิให้ผู้อื่นกระทำสิ่งเดียวกัน การห้ามเช่นนี้
ถึงแม้จะกระทำเพื่อส่งเสริมการค้นคว้าและการคิดประดิษฐ์ก็ตาม
แต่เมื่อคิดในระยะยาวแล้วก็จะมีผลทำให้ถ่วงรั้งการค้นคว้าและการคิดประดิษฐ์โดยแท้

เลย)

ที่จะเก็บภาษีด้วยการออกกฎทั่วไปเพื่อให้ภาษีนั้นตกเป็นภาระแก่ผลตอบแทนจากการผูกขาดเช่
นนั้นโดยเด็ดขาด และมิใช่กลายเป็นภาษีที่เก็บจากผลิตกรรมหรือปริวรรตกรรม
ก็นับเป็นการดีกว่ามากที่จะยกเลิกการผูกขาดเหล่านี้เสียเลย
ส่วนใหญ่แล้วการผูกขาดเกิดขึ้นมาจากการกระทำหรือการละเว้นไม่กระทำในทางนิติบัญญัติ
ตัวอย่างเช่นสาเหตุอันแท้จริงที่บังคับให้พ่อค้าในซานฟรานซิสโกต้องจ่ายค่าขนส่งสินค้าที่ส่งจา
กนิวยอร์กมายังซานฟรานซิสโกโดยตรงโดยเส้นทางผ่านคอคอดในราคาที่แพงกว่าค่าขนส่งจาก
นิวยอร์กไปยังลิเวอร์พูลหรือเซาแธมป์ตันในอังกฤษทอดหนึ่งก่อนแล้วจึงส่งมายังซานฟรานซิสโ
กนั้น ก็คือกฎหมาย “คุ้มครอง”
ซึ่งทำให้เสียค่าใช้จ่ายสูงยิ่งในการต่อเรือไอน้ำของอเมริกันและซึ่งห้ามมิให้เรือไอน้ำของต่างชาติ
บรรทุกสินค้าไปมาระหว่างท่าเรือของอเมริกันเอง

สาเหตุที่ผู้พักอาศัยอยู่ในเนวาดาต้องจ่ายค่าขนสินค้าจากฝั่งตะวันออกมากเท่า ๆ
กับที่ขนไปยังซานฟรานซิสโกแล้วขนกลับก็คือว่าอำนาจซึ่งใช้ป้องกันมิให้คนขับรถม้าขูดรีดนั้น
มิได้ใช้กับบริษัทรถไฟด้วย และโดยทั่วไปอาจจะกล่าวได้ว่า
ธุรกิจซึ่งมีลักษณะผูกขาดนั้นเหมาะที่จะเป็นหน้าที่ส่วนหนึ่งของรัฐ รัฐควรจะเป็นผู้ดำเนินการ
เหตุผลที่รัฐบาลควรจะดำเนินการรับส่งข่าวทางโทร
เลขนั้นเป็นเช่นเดียวกับเหตุผลที่ควรจะรับส่งจดหมาย
และการที่ทางรถไฟควรจะเป็นของสาธารณะก็มีเหตุผลเช่นเดียวกับที่ถนน
สาธารณะควรจะเป็นของสาธารณะ

แต่การผูกขาดอื่น ๆ ทั้งสิ้นมีขนาดเล็กน้อยมากเมื่อเทียบกับการผูกขาดที่ดิน
และราคาที่ดินซึ่งแสดงถึงการผูกขาดอย่างแท้จริงและอย่างง่าย ๆ นั้น
ย่อมเหมาะแก่การเก็บภาษีไม่ว่าจะเป็นในแง่ใดก็ตาม
นั่นคือในขณะที่มูลค่าทางรถไฟหรือสายโทรเลข
ราคาแก๊สหรือยาที่จดทะเบียนสิทธิบัตรอาจจะแสดงถึงราคาแห่งการผูกขาด
มันก็ได้แสดงถึงการใช้แรงงานและทุนด้วย
แต่มูลค่าที่ดินหรือค่าเช่าทางเศรษฐศาสตร์มิได้ประกอบขึ้นด้วยปัจจัยเหล่านี้เลยดังที่เราได้แลเห็
นแล้ว และมิได้แสดงถึงสิ่งใดนอกไปจากความได้เปรียบเนื่องจากการยึดถือ ภาษีที่เก็บ

จากมูลค่าที่ดินไม่อาจจะถ่วงผลิตกรรมได้แม้แต่น้อยจนกว่าภาษีนี้จะมากเกินกว่าค่าเช่าหรือมูลค่
าที่ดินที่เก็บเป็นรายปี
ทั้งนี้เนื่องจากมันมิได้เป็นภาระแก่การผลิตซึ่งไม่เหมือนกับภาษีที่เก็บจากโภคภัณฑ์หรือปริวรรต
กรรม หรือทุนหรือเครื่องมือหรือกรรมวิธีใด ๆ ในการผลิต

ราคาที่ดินมิได้แสดงถึงรางวัลแห่งการผลิตเช่นราคาพืชผล ปศุสัตว์ อาคาร หรือสิ่งใด ๆ
ที่ถือกันว่าเป็นทรัพย์สินส่วนตัวและสิ่งปรับปรุง
มันแสดงถึงมูลค่าในการแลกเปลี่ยนของสิทธิผูกขาด
มันมิใช่สิ่งที่บุคคลผู้เป็นเจ้าของที่ดินก่อให้เกิดขึ้นไม่ว่าในกรณีใด
มันเกิดขึ้นโดยความเจริญเติบโตของประชาคม
ดังนั้นประชาคมจึงสามารถจะยึดถือเอาราคาที่ดินทั้งสิ้นได้โดยไม่ลดแรงกระตุ้นให้เกิดการปรับ
ปรุงแต่ประการใดหรือไม่ลดการผลิตเศรษฐทรัพย์ลงแม้แต่น้อย
เราอาจจะเก็บภาษีจากมูลค่าที่ดินได้จนกระทั่งรัฐได้รับค่าเช่าทั้งหมด
ทั้งนี้โดยไม่ลดค่าแรงของแรงงานหรือรางวัลของทุนลงแม้เพียงธุลีเดียว
ไม่ทำให้ราคาสินค้าเพิ่มขึ้นแม้แต่สิ่งเดียว หรือทำให้การผลิตลำบากขึ้นด้วยประการใด ๆ

แต่ยิ่งกว่านี้ ภาษีที่เก็บจากมูลค่าที่ดินจะไม่แต่เพียงไม่ถ่วงการผลิตเหมือนภาษีอื่น ๆ
แทบทั้งสิ้นเท่านั้น
แต่ยังมีแนวโน้มที่จะเพิ่มการผลิตขึ้นด้วยโดยการทำลายค่าเช่าที่เกิดจากการเก็งกำไร
ค่าเช่าที่เกิดจากการเก็งกำไรถ่วงผลิตกรรมอย่างไรนั้นจะเห็นได้จากไม่เพียงแต่การที่
ที่ดินที่มีค่าถูกป้องกันมิให้ใช้ประโยชน์เท่านั้น
แต่ยังจากการที่เกิดภาวะตกต่ำทางอุตสาหกรรมขึ้นบ่อย ๆ
ด้วยซึ่งเกิดจากราคาที่ดินที่สูงขึ้นเนื่องจากการเก็งกำไรและแผ่ขยายตัวเองออกไปทั่วโลกอารยะ
ทั้งมวล ทำให้อุตสาหกรรมกลายเป็นอัมพาตไปทุกหนแห่ง
และทำให้เกิดความสูญเสียและอาจเกิดความทุกข์ยากมากกว่าสงครามทั่วไปเสียอีก
ภาษีซึ่งจะเอาค่าเช่ามาเป็นสาธารณ-ประโยชน์จะป้องกันสิ่งดังกล่าวทั้งสิ้น
ในขณะเดียวกันถ้ามีการเก็บภาษีที่ดินให้ใกล้เคียงกับมูลค่าของค่าเช่าแล้ว
จะไม่มีใครยึดที่ดินไว้ถ้าเขาไม่ใช้ให้เป็นประโยชน์
และดังนั้นที่ดินที่มิได้ใช้ประโยชน์ก็จะเปิดออกให้แก่ผู้ที่ต้องการจะใช้
จะมีการตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนใกล้ชิดกันยิ่งขึ้นและ

ดังนั้นแรงงานและทุนก็จะสามารถผลิตได้มากยิ่งขึ้นด้วยความพยายามเท่าเดิม
สุนัขในรางหญ้าซึ่งทำให้กำลังการผลิตสูญเสียไปเปล่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศนี้
จะถูกกำจัดให้หมดสิ้นไป

ยังมีวิธีที่สำคัญยิ่งขึ้นไปอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งจากผลที่มีต่อวิภาคกรรม
จะทำให้การเก็บภาษีเอาค่าเช่ามาเป็นสาธารณประโยชน์ เป็นเครื่องส่งเสริมการผลิตเศรษฐทรัพย์
แต่เราก็อาจจะงดเว้นไว้ก่อนได้ ในด้านการผลิต
ปรากฏชัดเจนเพียงพอแล้วว่าภาษีที่เก็บจากมูลค่าที่ดินเป็นภาษีที่ดีที่สุดที่จะสามารถเรียกเก็บได้
ถ้าเก็บภาษีจากสิ่งประดิษฐ์ ผลก็คือการถ่วงประดิษฐกรรม ถ้าเก็บภาษีจากสิ่งปรับปรุง
ผลก็คือจะทำให้มีการปรับปรุงน้อยลง ถ้าเก็บภาษีจากการค้า
ผลก็คือจะป้องกันมิให้มีปริวรรตกรรม ถ้าเก็บภาษีจากทุน ผลก็คือจะทำให้ทุนหนีหาย
แต่เราอาจจะเก็บเอามูลค่าที่ดินทั้งสิ้นมาเป็นภาษีได้
และผลของมันก็จะมีแต่ส่งเสริมอุตสาหกรรม เปิดโอกาสใหม่ ๆ ให้แก่ทุน
และเพิ่มการผลิตเศรษฐทรัพย์ขึ้นเท่านั้น

2. – ด้านความง่ายและความไม่สิ้นเปลืองในการเก็บภาษี

ในบรรดาภาษีทั้งหลาย
ภาษีจากมูลค่าที่ดินสามารถจะเก็บได้โดยง่ายที่สุดและสิ้นเปลืองน้อยที่สุด ทั้งนี้
บางทีอาจจะยกเว้นค่าธรรมเนียมบัตรอนุญาตและแสตมป์บางอย่างซึ่งแทบจะทำให้เก็บภาษีจาก
ตัวเองได้ แต่อาศัยได้เป็นเพียงส่วนน้อยของรายได้เท่านั้น
นี่เป็นเพราะไม่มีใครสามารถซ่อนที่ดินหรือเอาที่ดินหนีไปได้
ราคาที่ดินนั้นสามารถคำนวณได้อย่างง่ายดาย และเมื่อมีการประเมินเสียครั้งหนึ่งแล้ว
ก็ไม่ต้องมีอะไรอีกนอกจากผู้รับสำหรับไปเก็บภาษีเท่านั้น

และโดยที่ในระบบการคลังทั้งหลายนั้น
บางส่วนของรายได้สาธารณะย่อมได้รับมาจากภาษีที่ดิน จักรกลเพื่อการนี้ย่อมมีอยู่แล้ว
และย่อมจะใช้สำหรับเก็บภาษีที่ดินโดยเต็มที่ได้เช่นเดียวกับที่เก็บเป็นบางส่วน ดังนั้น
ค่าใช้จ่ายในการรวบรวมรายได้ซึ่งขณะนี้ได้รับมาโดยการเก็บภาษีอื่น ๆ
จึงอาจจะตัดทอนลงได้โดยสิ้นเชิงด้วยการเก็บภาษีจากมูลค่าที่ดินแทนภาษีอื่น ๆ ทั้งสิ้น
ค่าใช้จ่ายจะประหยัดลงได้มากมายเพียงไรด้วยวิธีนี้นั้นอาจจะอนุมานได้จากจำนวนเจ้า

หน้าที่มากมายซึ่งทำหน้าที่เก็บภาษีเหล่านี้อยู่ในปัจจุบัน

เงินที่ประหยัดได้นี้จะลดผลต่างลงได้มากระหว่างปริมาณที่ประชาชนต้องเสียไปเนื่องจ
ากภาษีในขณะนี้กับปริมาณที่ภาษีให้ออกมา แต่การเก็บภาษีจากมูลค่าที่ดินแทนภาษีอื่น ๆ
ทั้งสิ้นจะทำให้ผลต่างดังกล่าวลดลงได้อีก ด้วยวิธีที่สำคัญยิ่งกว่า

ภาษีจากมูลค่าที่ดินไม่ทำให้ราคาสิ่งของเพิ่มขึ้น
ดังนั้นผู้ที่ต้องเสียภาษีจึงเป็นผู้จ่ายภาษีนั้นเองโดยตรง
ส่วนภาษีทั้งหลายที่เก็บจากสิ่งของอันมีปริมาณไม่คงที่ย่อมจะทำให้สิ่งของเหล่านั้นมีราคาเพิ่มขึ้
น และในระหว่างปริวรรตกรรม ก็จะถูกเปลี่ยนจากผู้ขายไปตกหนักอยู่แก่ผู้ซื้อ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
ในขณะที่เปลี่ยนมือไป ถ้าเราเก็บภาษีจากเงินที่ให้กู้ดังที่ได้เคยพยายามกระทำกันบ่อย ๆ
ผู้ให้กู้จะคิดภาษีเอากับผู้กู้ และผู้กู้จะต้องจ่ายภาษีนั้น มิฉะนั้นก็จะไม่ได้กู้เงิน
ถ้าผู้กู้ใช้เงินนั้นในธุรกิจ เขาก็จะต้องเอาภาษีคืนจากลูกค้าอีกต่อหนึ่ง
มิฉะนั้นแล้วธุรกิจของเขาก็จะไม่มีกำไร ถ้าเราเก็บภาษีจากโรงเรือน
ในที่สุดผู้ใช้โรงเรือนก็จะต้องเป็นผู้ชำระภาษีนั้น
ทั้งนี้เพราะการก่อสร้างโรงเรือนจะหยุดชะงักจนกว่าค่าเช่าโรงเรือนจะขึ้นสูงพอที่จะให้ผลกำไร
ปกติรวมทั้งภาษีด้วย ถ้าเราเก็บภาษีจากประดิษฐกรรมหรือสินค้าเข้า
ผู้ประกอบประดิษฐกรรมหรือผู้สั่งสินค้าเข้าจะคิดภาษีรวมเข้าไปในราคาที่สูงขึ้นเมื่อส่งให้แก่ผู้ค้

าส่ง ผู้ค้าส่งก็ไปคิดเอากับผู้ค้าปลีก และผู้ค้าปลีกก็ไปคิดเอากับผู้บริโภค
ผู้บริโภคซึ่งในที่สุดก็รับภาระในเรื่องภาษี จะไม่เพียงแต่ต้องจ่ายค่าภาษีเท่านั้น
แต่รวมถึงผลกำไรสำหรับค่าภาษีดังกล่าวให้แก่ทุก ๆ คนที่ได้ออกค่าภาษีไปให้ก่อนด้วย –
เพราะพ่อค้าทุกคนย่อมต้องการผลกำไรสำหรับทุนที่ตนได้ออกไปล่วงหน้าเป็นค่าภาษีเท่า ๆ
กับที่ต้องการผลกำไรสำหรับทุนที่เขาจ่ายไปล่วงหน้าเป็นค่าสินค้า
ซิการ์มะนิลาเมื่อซื้อจากผู้สั่งสินค้าเข้าที่ซานฟรานซิสโกมีราคาพันละ 70 ดอลลาร์
ในจำนวนนี้เป็นค่าซิการ์เมื่อเข้ามาอยู่ในเมืองท่านี้แล้ว 14 ดอลลาร์ และเป็นภาษีศุลกากร 56
ดอลลาร์ แต่พ่อค้าที่ซื้อซิการ์เหล่านี้ไปขายต่อจะต้องคิดผลกำไรจากเงิน 70
ดอลลาร์อันเป็นค่าซิการ์บวกด้วยภาษี มิ

ใช่จากเงิน 14 ดอลลาร์ซึ่งเป็นราคาจริงของซิการ์ เช่นนี้
ภาษีทั้งหลายที่ทำให้ราคาสิ่งของเพิ่มขึ้นจึงเปลี่ยนมือไปเป็นทอด ๆ และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
จนกระทั่งในที่สุดก็ไปตกอยู่แก่ผู้บริโภค ซึ่งต้องจ่ายมากกว่าที่รัฐบาลได้รับมาก
วิธีที่ภาษีทำให้ราคาสิ่งของเพิ่มขึ้นก็คือโดยการทำให้มูลค่าในการผลิตเพิ่มขึ้น
และทำให้อุปทานลดลง แต่ที่ดินมิใช่สิ่งที่มนุษย์ผลิตขึ้นมา
ภาษีที่เก็บจากค่าเช่าจึงไม่อาจจะทำให้อุปทานลดลงได้ เพราะฉะนั้น
ถึงแม้ภาษีจากค่าเช่าจะทำให้เจ้าของที่ดินต้องจ่ายเพิ่มขึ้น
มันก็มิได้ทำให้เจ้าของที่ดินสามารถจะเรียกเอาค่าใช้ที่ดินมากขึ้นได้
เนื่องจากมันมิได้มีแนวโน้มที่จะลดอุปทานแห่งที่ดินลงแต่ประการใด ตรงกันข้าม
โดยการบังคับให้ผู้ที่ยึดถือที่ดินไว้โดยการเก็งกำไร ต้องขายหรือให้เช่าเท่าที่จะทำได้
ภาษีจากมูลค่าที่ดินจึงกลับมีแนวโน้มที่จะเพิ่มการแข่งขันในระหว่างเจ้าของที่ดินด้วยกัน
และดังนั้นจึงทำให้ราคาที่ดินลดลง

ดังนั้น

ภาษีที่เก็บจากมูลค่าที่ดินจึงเป็นภาษีที่สิ้นเปลืองน้อยที่สุดในทุกทาง ทำให้เกิดรายได้แก่รัฐมาก – รัฐบาลจะได้รับรายได้สุทธิมากที่สุดเมื่อเทียบกับปริมาณที่เก็บมาจากประชา-ชน

3. – ด้านความแน่นอน

ความแน่นอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งในการภาษี เพราะว่า ถ้าการเก็บภาษีต้องขึ้นอยู่กับความขยันขันแข็งและความซื่อสัตย์ของเจ้าหน้าที่ผู้เก็บและขึ้นอยู่กับน้ำใจที่เห็นแก่ประโยชน์ของประชาชนส่วนรวมและความสุจริตของผู้ที่จะต้องจ่ายค่าภาษีแล้ว ก็จะเปิดโอกาสให้มีการกดขี่และการฉ้อราษฎร์บังหลวงได้ทางหนึ่ง อีกด้านหนึ่งก็คือการหลบเลี่ยงและการฉ้อโกง

วิธีที่เราใช้หารายได้ส่วนมากมีข้อเสียโดยเหตุนี้ ถ้าไม่มีเหตุอื่น การคอร์รัปชั่นและการฉ้อโกงอย่างอุกฤษฏ์ที่เกิดขึ้นในสหรัฐฯ ด้านภาษีสุราและยาสูบนั้นเป็นที่ทราบกันดี การที่ศุลการักษ์ตีราคาต่ำไปอยู่เป็นนิจ การกล่าวเท็จที่น่าเยาะเย้ยในการยื่นประเมินภาษีเงินได้ และความเป็นไปไม่ได้อย่างสิ้นเชิงในการที่จะกระทำการทำนองการประเมินทรัพย์สินส่วนตัวอย่าง

ยุติธรรม เหล่านี้เป็นเรื่องที่รู้กันกระฉ่อน ความสูญเสียซึ่งเกิดจากภาษี – นั่นคือมูลค่าประเภทที่ความไม่แน่นอนนี้เพิ่มเข้าไปในปริมาณที่ประชาชนจ่ายแต่รัฐบาลไม่ได้รับนั้น – นับว่าใหญ่หลวง ในสมัยที่อังกฤษใช้ระบบภาษีคุ้มครอง (protective system) เมื่อฝั่งทะเลอังกฤษเรียงรายด้วยกองทัพมนุษย์ที่พยายามจะป้องกันการลักลอบหนีภาษี และกองทัพมนุษย์อีกกองทัพหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการหลบเลี่ยงนั้น ย่อมปรากฏชัดว่าการค้ำจุนกองทัพทั้งสองจะต้องมาจากผลิตผลของแรงงานและทุน ค่าใช้จ่ายและผลกำไรของผู้

หนีภาษีตลอดจนเงินเดือนและสินบนของเจ้าหน้าที่ศุลการักษ์คือภาษีที่เก็บจากอุตสาหกรรมของประเทศนอกเหนือไปจากที่รัฐบาลได้รับ
และดังนั้นขนมหวานทั้งหลายที่ให้แก่พนักงานประเมินภาษี
สินบนทั้งสิ้นที่ให้แก่เจ้าหน้าที่ศุลการักษ์
เงินทั้งหลายที่สิ้นเปลืองไปในการเลือกตั้งเจ้าหน้าที่ผู้หัวอ่อนหรือในการกระทำให้เกิดกฎหมายหรือมติซึ่งทำให้ไม่ต้องเสียภาษี วิธีการอันสิ้นเปลืองทั้งหลายที่จะเอาสินค้าเข้ามาโดยเลี่ยงภาษีและที่จะประดิษฐ์สิ่งของเพื่อเลี่ยงการเก็บภาษี
ส่วนแบ่งทั้งสิ้นและค่าใช้จ่ายในด้านนักสืบและสายลับ
ค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นในการดำเนินคดีและการลงโทษ มิใช่เฉพาะสำหรับฝ่ายรัฐเท่านั้น
แต่สำหรับฝ่ายที่ถูกดำเนินคดีด้วย นับว่ามากมาย ซึ่งภาษีเหล่านี้เอาไปจากกองทุนเศรษฐทรัพย์ทั่วไป โดยไม่ทำให้รายได้ของรัฐเพิ่มขึ้น

แต่นี่ก็ยังเป็นส่วนน้อยที่สุดของมูลค่าที่สิ้นเปลืองไป
ภาษีซึ่งขาดความแน่นอนย่อมมีผลต่อศีลธรรมอย่างน่ากลัวที่สุด
เราอาจจะให้สมญาประมวลรัษฎากรของเราได้ว่าเป็น
“กฎหมายสำหรับส่งเสริมการคอร์รัปชั่นของ ข้าราชการ ขจัดความซื่อสัตย์ ส่งเสริมการคดโกง ให้รางวัลสำหรับการแจ้งรายการเท็จและจูงใจให้แจ้งรายการเท็จ
และทำให้ความคิดในเรื่องกฎหมายแยกออกจากความคิดในเรื่องความยุติธรรม”
นี่เป็นลักษณะอันแท้จริงของประมวลรัษฎากร และนับว่าได้รับความสำเร็จอย่างน่าชม
คำปฏิญาณของศุลการักษ์เป็นสิ่งไร้ความหมาย
พนักงานประเมินของเราสาบานกันเป็นปกติว่าจะประเมินราคาทรัพย์สินทั้งหลายตามค่าที่แท้จริงเต็มที่ แต่แล้วก็มักจะมิค่อยได้กระทำเช่นนั้น
บุคคลผู้ทำความภาคภูมิใจให้แก่ตนเองด้วยเกียรติส่วนตัว

และเกียรติทางการค้ากลับติดสินบนเจ้าพนักงานและยื่นรายการเท็จ และภาพแห่งความเสื่อมศีล-ธรรมได้ปรากฏอยู่เป็นนิจในศาลเดียวกันที่พิจารณาคดีฆาตกรวันหนึ่งและผู้ขายเร่ไม้ขีดไฟที่ไม่ติดอากรในวันรุ่งขึ้น!

วิธีการเก็บภาษีเหล่านี้ไม่แน่นอนและทำให้ศีลธรรมเสื่อมโทรมอย่างยิ่งจนถึงกับคณะกรรมาธิการแห่งรัฐนิวยอร์กซึ่งประกอบด้วย David A. Wells, Edwin Dodge และ George W. Cuyler
ผู้สอบสวนเรื่องการภาษีอากรในรัฐนั้นได้เสนอให้เก็บภาษีจากแต่ละบุคคลโดยคำนวณตามมูลค่าของค่าเช่าเคหสถานที่เขาอาศัยอยู่แทนภาษีเกือบทั้งหมดที่เก็บอยู่ขณะนี้
นอกจากที่เก็บจากอสังหาริมทรัพย์

แต่ไม่มีความจำเป็นที่จะหันไปใช้การประเมินภาษีที่ไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอนใด ๆ เลย ภาษีจากมูลค่าที่ดินซึ่งเป็นภาษีที่กำหนดตามชอบใจได้น้อยที่สุดย่อมมีความแน่นอนอยู่ในระดับสูงสุด
เราอาจจะประเมินและเก็บภาษีได้ด้วยความแน่นอนตามลักษณะที่เคลื่อนที่ไม่ได้และซ่อนพรางมิได้ของที่ดินนั่นเอง เราอาจจะเก็บภาษีที่ดินได้จนถึงเซ็นต์สุดท้าย
และถึงแม้ขณะนี้การประเมินราคาที่ดินมักจะไม่เท่าเทียมกันก็ตาม
แต่การประเมินทรัพย์สินส่วนตัวยิ่งมีความไม่เท่าเทียมกว่ามาก
ความไม่เท่าเทียมกันในการประเมินราคาที่ดินนี้ส่วนใหญ่เกิดจากการเก็บภาษีสิ่งปรับปรุงไปกับที่ดินด้วย
และเกิดจากความเสื่อมศีลธรรมซึ่งเกิดจากสาเหตุที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แล้วและทำความกระทบกระเทือนให้แก่โครงการภาษีทั้งหมด ถ้าเราเก็บภาษีทั้งสิ้นจากมูลค่าที่ดินโดยไม่รวมสิ่งปรับปรุง โครงการภาษีจะง่ายและแจ่มชัดมาก และประชาชนจะหันไปเอาใจใส่อย่างมาก
ซึ่งจะทำให้สามารถประเมินภาษีได้ด้วยความแน่นอนเช่นเดียวกับที่นายหน้าขายที่ดินจะสามารถกำหนดราคาที่ผู้ขายควรจะได้รับได้

4. – ด้านความเท่าเทียมกัน

หลักบัญญัติของ แอดัม สมิธ คือ “พลเมืองของรัฐทุกรัฐควรจะมีส่วนช่วยสนับสนุนรัฐ-

บาลให้ใกล้เคียงกับอัตราส่วนแห่งความสามารถของตนให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นได้
นั่นคือตามส่วนของผลประโยชน์ที่ตนได้รับภายใต้ความคุ้มครองของรัฐ”
เขากล่าวต่อไปว่าภาษีทุกชนิดซึ่งเก็บจากค่าเช่าเพียงอย่างเดียว หรือค่าแรงเพียงอย่างเดียว
หรือจากดอกเบี้ยเพียงอย่างเดียว ย่อมจะไม่เป็นการเท่าเทียมกัน
สิ่งที่สอดคล้องกับหลักบัญญัตินี้ก็คือความคิดทั่วไปซึ่งระบบเก็บภาษีจากทุกสิ่งได้พยายามกระ
ทำอย่างไร้ผล –
คือว่าทุกคนควรจะจ่ายภาษีตามส่วนกับกำลังทรัพย์ของตนหรือตามส่วนกับรายได้ของตน

แต่

ถึงแม้จะไม่กล่าวถึงความยากลำบากที่ไม่สามารถจะเอาชนะได้ในการเก็บภาษีจากทุกคนตามกำ
ลังทรัพย์ของตนก็ตาม ก็ยังปรากฏชัดว่าเราจะไม่สามารถได้รับความยุติธรรมด้วยวิธีนี้

ตัวอย่างเช่น มีชาย 2 คนที่มีทรัพย์สินเท่ากันหรือมีรายได้เท่ากัน ผู้หนึ่งมีครอบครัวใหญ่
อีกผู้หนึ่งไม่ต้องเลี้ยงดูใครเลยนอกจากตัวเอง ภาษีทางอ้อมที่ชาย 2
คนต้องเสียนั้นไม่เท่าเทียมกันอย่างมาก โดยที่ผู้หนึ่งไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงภาษีจากอาหาร
เครื่องนุ่งห่ม ฯลฯ ซึ่งครอบครัวของเขาใช้ได้
แต่อีกผู้หนึ่งต้องจ่ายเพียงภาษีสำหรับสิ่งจำเป็นที่ตนเองใช้เท่านั้น
แต่ถึงแม้จะสมมติให้มีการเก็บภาษีโดยตรงเพื่อให้แต่ละคนชำระภาษีเท่ากันก็ยังมีความไม่ยุติธร
รมอยู่ดี รายได้ของผู้หนึ่งต้องใช้เลี้ยงดูคนหก แปด หรือสิบคน
รายได้ของอีกผู้หนึ่งใช้เลี้ยงดูตนเองคนเดียว
และถ้ายังไม่มีการคิดถึงหลักคำสอนของแมลธัสกันไปไกลถึงขนาดที่จะถือว่าการเลี้ยงดูพลเมือง
ที่เกิดใหม่เป็นอันตรายต่อรัฐแล้ว นี่ก็เป็นความอยุติธรรมชัด ๆ

แต่ก็อาจจะมีผู้กล่าวได้ว่า นี่คือความยากลำบากประการหนึ่งซึ่งจะไม่สามารถผ่านไปได้
นั่นคือธรรมชาตินั่นเองที่นำมนุษย์เข้ามาสู่โลกในลักษณะที่ช่วยตัวเองมิได้และปล่อยให้เป็นภาร
ะของบิดามารดาที่จะเลี้ยงดู โดยให้ความหวานชื่นและรางวัลยิ่งใหญ่เป็นการตอบแทน

ถ้าเช่นนั้นก็ดีแล้ว
ขอให้เราหันมาหาธรรมชาติและอ่านบัญญัติว่าด้วยความยุติธรรมในกฎธรรมชาติดู
ธรรมชาติให้ผลตอบแทนแก่แรงงาน และแก่แรงงานเท่านั้น ในสวนอีเดนเอง มนุษย์

ย่อมจะอดตายถ้าเขาไม่ใช้แรงงาน ทีนี้สมมติว่าชาย 2 คนมีรายได้เท่ากัน –
คนหนึ่งมีรายได้จากการใช้แรงงานของตน อีกคนหนึ่งได้มาจากการให้เช่าที่ดิน
เป็นการยุติธรรมหรือที่เขาควรจะมีส่วนช่วยค่าใช้จ่ายของรัฐเท่ากัน? เห็นได้ชัดว่ามิใช่
รายได้ของผู้หนึ่งหมายถึงเศรษฐทรัพย์ที่เขาก่อขึ้นเพิ่มเข้าไปในเศรษฐทรัพย์ส่วนรวมของรัฐ
แต่รายได้ของอีกผู้หนึ่งเป็นเพียงเศรษฐทรัพย์ที่เขาเอามาจากมูลภัณฑ์ของส่วนรวมเท่านั้น
โดยมิได้ให้อะไรแลกเปลี่ยนตอบแทน
สิทธิของผู้หนึ่งในการได้รื่นรมย์กับรายได้ของเขานั้นขึ้นอยู่กับหลักของธรรมชาติซึ่งให้เศรษฐทรัพย์ตอบแทนแก่แรงงาน
แต่สิทธิของอีกผู้หนึ่งในการได้รื่นรมย์กับรายได้ของเขาเป็นเพียงสิทธิปลอม ๆ
ซึ่งเกิดขึ้นด้วยเทศบัญญัติ ธรรมชาติหาได้รู้จักและรับรองไม่
บิดาผู้ซึ่งได้รับคำสั่งว่าเขาจะต้องเลี้ยงดูลูก ๆ ของเขาด้วยแรงงานของเขาเองต้องยอมรับ
เพราะว่านั่นเป็นประกาศิตจากธรรมชาติ
แต่เขาอาจจะเรียกร้องได้อย่างถูกต้องตามทำนองคลองธรรมว่าจะเอารายได้ซึ่งได้มาด้วยแรงงานของเขาไปไม่ได้แม้เพียงเพนนีเดียว
ตราบเท่าที่ยังมีเงินหนึ่งเพนนีเหลืออยู่จากรายได้ซึ่งได้ไปโดยการผูกขาดโอกาสตามธรรมชาติ
ซึ่งธรรมชาติได้ให้แก่ทุกคนอย่างไม่เลือกที่รักมักที่ชัง และซึ่งลูก ๆ
ของเขาย่อมมีส่วนด้วยโดยเท่าเทียมกันในฐานะสิทธิที่เกิดมาเป็นมนุษย์
แอดัม สมิธกล่าวถึงรายได้ว่า “จะรื่นรมย์ได้ภายใต้ความคุ้มครองของรัฐ”
นี่เป็นพื้นฐานที่ใช้อ้างกันทั่วไปในการเก็บภาษีทรัพย์สินทุกชนิดเท่าเทียมกัน –
โดยถือว่าได้รับความคุ้มครองจากรัฐเท่าเทียมกัน

ย่อมเห็นได้ชัดว่ามูลฐานแห่งความคิดนี้ก็คือถือว่าคนเราจะรื่นรมย์กับทรัพย์สินได้ก็เพราะรัฐ – นั่นคือมีมูลค่าที่ประชาคมเป็นผู้ก่อขึ้นและธำรงรักษาไว้
ซึ่งจะเรียกเก็บเป็นค่าใช้จ่ายของประชาคมได้อย่างยุติธรรม มูลค่าชนิดใดเล่าที่เป็นจริงตามนี้ ?
มีแต่ราคาที่ดินเท่านั้น นี่เป็นราคาซึ่งจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าจะมีประชาคมเกิดขึ้นมา
และจะมีราคาเพิ่มขึ้นตามความเจริญเติบโตของประชาคม ซึ่งนับว่าผิดกับมูลค่าอื่น ๆ
ราคานี้จะมีอยู่ก็ต่อเมื่อมีประชาคมอยู่เท่านั้น ถ้ากระจายประชาคมที่ใหญ่ที่สุดออกไปดังเดิม
ที่ดินซึ่งบัดนี้มีราคาสูงยิ่งจะไม่มีราคา

เลย ราคาที่ดินจะสูงขึ้นเมื่อประชากรเพิ่มขึ้นทุกครั้ง และจะลดลงเมื่อประชากรลดลงทุกครั้ง
สิ่งอื่น ๆ ไม่เป็นเช่นนี้ นอกจากสิ่งที่มีลักษณะผูกขาดเช่นเดียวกับกรรมสิทธิ์ในที่ดิน

เพราะฉะนั้นภาษีที่เก็บจากมูลค่าที่ดินจึงนับว่ายุติธรรมและเท่าเทียมกันที่สุดในบรรดาภาษีทั้งหลาย
มันจะตกเป็นภาระเฉพาะแก่ผู้ที่ได้รับผลประโยชน์อันมีลักษณะพิเศษและมีค่าจากสังคมเท่านั้น
และจะเป็นภาระแก่เขาตามส่วนของผลประโยชน์ที่เขาได้รับด้วย
มันเป็นมูลค่าที่ประชาคมก่อให้เกิดขึ้นและประชาคมรับมา เพื่อใช้ประโยชน์สำหรับประชาคม
มันเป็นการนำเอาทรัพย์สินร่วมกันมาใช้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน
ต่อเมื่อมีการเก็บค่าเช่าทั้งหมดมาเป็นภาษีเพื่อประโยชน์ของประชาคมแล้วนั่นแหละ
เราจึงจะได้รับความเท่าเทียมกันตามประกาศิตของ
ธรรมชาติ จะ ไม่มีพลเมืองผู้ใดได้เปรียบพลเมืองผู้อื่น นอกจากที่ได้รับจากความอุตสาหะ
ความเชี่ยวชาญ และสติปัญญาของเขาเอง
และแต่ละคนจะได้รับสิ่งที่เขาลงทุนลงแรงหามาได้อย่างเป็นธรรม เมื่อนั้นแหละ

และต่อเมื่อนั้นเท่านั้น แรงงานจึงจะได้รับรางวัลโดยเต็มที่ และทุนก็จะได้รับผลตอบแทนตามธรรมชาติ.

บทที่ 4

ข้อสนับสนุนและข้อคัดค้าน

พื้นฐานซึ่งเราอาศัยเป็นเครื่องลงข้อยุติว่าการเก็บภาษีจากมูลค่าที่ดินหรือค่าเช่าเป็นวิธีดีที่สุดในการหารายได้สาธารณะนั้น นักเศรษฐศาสตร์ผู้มีชื่อเสียงทั้งมวลได้ยอมรับแล้ว

จะโดยแสดงออกหรืออย่างเงียบ ๆ ก็ตาม
นับแต่มีการกำหนดหาลักษณะและกฎว่าด้วยค่าเช่าเป็นต้นมา

ริคาร์โดกล่าว (บทที่ 10) ว่า: “ภาษีจากค่าเช่าจะ . . .
ตกเป็นภาระแก่เจ้าของที่ดินทั้งหมดและจะไม่สามารถถ่ายโอนไปให้แก่ผู้บริโภคชั้นใด ๆ
ได้เลย” เพราะว่ามัน
“จะปล่อยความแตกต่างไว้โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงระหว่างผลผลิตที่ได้รับจากที่ดินซึ่งมีผลิตภา
พต่ำสุดที่ใช้เพาะปลูกกันอยู่ กับผลผลิตที่ได้จากที่ดินอื่น ๆ ทุกคุณภาพ . . . .
ภาษีที่เก็บจากค่าเช่าจะไม่ยังความท้อถอยแก่การเพาะปลูกในที่ดินใหม่
เพราะว่าที่ดินเช่นนี้ไม่มีค่าเช่าและจะไม่ถูกเก็บภาษี”

แม็คคัลล็อค (Note XXIV to “Wealth of Nations”) ประกาศว่า
“จากทัศนะในทางปฏิบัติ
ภาษีจากค่าเช่าที่ดินอยู่ในจำพวกที่อยุติธรรมที่สุดและขาดความเหมาะสมอย่างที่สุดเท่าที่จะนึกอ
อก”
แต่เขาอ้างเช่นนี้เพียงเพราะอาศัยสมมติฐานของเขาที่ว่าเป็นไปไม่ได้เลยในทางปฏิบัติที่จะแบ่งแย
กความแตกต่างระหว่างจำนวนที่จ่ายเป็นค่าใช้ที่ดินกับจำนวนที่จ่ายเป็นค่าใช้ทุนที่ตั้งอยู่ในที่ดิน
นั้น แต่สมมติว่าถ้าสามารถแบ่งแยกความแตกต่างได้
เขาก็ยอมรับว่าจำนวนที่จ่ายให้แก่เจ้าของที่ดินเป็นค่าใช้พลังธรรมชาติของที่ดินนั้น
เราอาจจะกวาดเอาไปได้โดยสิ้นเชิงด้วยการเก็บภาษี
โดยที่เจ้าของที่ดินจะไม่มีความสามารถที่จะผลักภาระส่วนใด ๆ ไปให้แก่ผู้อื่นได้
และโดยไม่กระทบกระเทือนราคาผลผลิต

จอห์น สตวร์ต มิลล์ ไม่เพียงแต่จะยอมรับทั้งหมดนี้เท่านั้น
แต่ยังประกาศถึงความเหมาะสมและความยุติธรรมของภาษีพิเศษจากค่าเช่านี้ด้วย
และตั้งปัญหาถามว่าเจ้าของที่ดินมีสิทธิอะไรที่จะได้รับความร่ำรวยซึ่งมาจากความก้าวหน้าโดย

ทั่วไปของสังคมโดยตนมิได้ทำงาน มิได้เสี่ยงภัย หรือประหยัดเลย
และถึงแม้เขาจะประกาศไม่เห็นชอบด้วยกับการที่จะสอดแทรกกับสิทธิของเจ้าของที่ดินในมูลค่าปัจจุบันของที่ดิน
เขาก็เสนอให้เก็บเอาส่วนที่จะเพิ่มขึ้นในอนาคตทั้งหมดในฐานะที่เป็นของสังคมตามสิทธิธรรมชาติ

มิสซิสฟอว์เซตต์ได้กล่าวไว้ในหนังสือย่อเรื่องของสามีของเธอชื่อ “Political Economy for Beginners” ว่า “ไม่ว่าจะมีจำนวนน้อยหรือมาก
ภาษีที่ดินย่อมมีลักษณะของค่าเช่าซึ่งเจ้าของที่ดินจ่ายให้แก่รัฐ
ในอินเดียส่วนใหญ่รัฐบาลเป็นเจ้าของที่ดิน ดังนั้นภาษีที่ดินก็เป็นค่าเช่าที่จ่ายให้แก่รัฐโดยตรง
เราอาจจะเข้าใจได้ง่ายในความสมบูรณ์ทางเศรษฐกิจของระบบการเช่าที่ดินระบบนี้”

ที่จริงแล้ว ข้อที่ค่าเช่าควรเป็นเรื่องพิเศษในการเก็บภาษี
ทั้งในด้านความเหมาะสมและความยุติธรรมนั้น
มีความเกี่ยวข้องกับหลักคำสอนว่าด้วยค่าเช่าอันเป็นที่ยอมรับกัน
และอาจจะหาดูได้ในลักษณะแรกเริ่มในงานของนักเศรษฐศาสตร์ทั้งปวงที่ยอมรับกฎของริคาร์โด การที่ไม่มีผู้ผลักดันหลักการเหล่านี้ให้ไปถึงข้อยุติอันจำเป็นของมัน
ดังที่ข้าพเจ้าได้ผลักดันแล้วนั้น
เห็นได้ชัดว่าเกิดจากความไม่สบายใจที่จะก่อให้เกิดอันตรายหรือรุกล้ำผลประโยชน์มหาศาลอันเนื่องจากกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน
และเกิดจากทฤษฎีที่ผิดพลาดเกี่ยวกับค่าแรงและสาเหตุแห่งความยากจน
ซึ่งมีอิทธิพลครอบงำความคิดทางเศรษฐศาสตร์อยู่

แต่ยังมีนักเศรษฐศาสตร์สำนักหนึ่งที่เข้าใจแจ่มแจ้งในสิ่งซึ่งปรากฏชัดเจนต่อความคิดความเข้าใจตามธรรมชาติของมนุษย์เมื่อไม่ตกอยู่ในอิทธิพลของนิสัยความเคยชิน –
นั่นคือรายได้จากทรัพย์สินร่วมกัน หรือที่ดิน ควรจะนำมาใช้ในการบริการร่วมกัน
บรรดานักเศรษฐ-ศาสตร์ฝรั่งเศสในศตวรรษที่แล้วอันมี Quesnay และ Turgot
เป็นหัวหน้าได้เสนอสิ่งเดียวกับที่ข้าพเจ้าเสนอ
นั่นคือควรจะยกเลิกภาษีทั้งสิ้นนอกจากภาษีที่เก็บจากมูลค่าที่ดิน โดยที่ข้าพเจ้าคุ้น

เคยกับหลักคำสอนของ Quesnay
และสาวกของเขาเพียงในฐานะมือสองโดยผ่านทางนักเขียนชาวอังกฤษเท่านั้น
ข้าพเจ้าจึงไม่สามารถจะกล่าวได้ว่าความคิดอันมีลักษณะพิเศษของเขาที่ถือว่าเกษตรกรรมเป็นอาชีพเดียวที่ก่อให้เกิดผลิตผล ฯลฯ นั้นเป็นความเข้าใจผิดอย่างมากเพียงไร
หรือเป็นเพียงลักษณะพิเศษในการใช้ศัพท์เท่านั้น
แต่ข้าพเจ้าก็แน่ใจจากข้อเสนอซึ่งเป็นการลงท้ายทฤษฎีของเขา –
ว่าเขาได้เห็นความสัมพันธ์หลักมูลระหว่างที่ดินกับแรงงาน ซึ่งไม่มีผู้ได้เห็นอีกนับแต่นั้นมา
และเขาได้บรรลุถึงสัจธรรมที่แท้จริง ถึงแม้จะอาจอธิบายเหตุผลอย่างบกพร่องก็ตาม
สาเหตุที่ทำให้ “ผลผลิตสุทธิ” ตกไปอยู่ในมือของเจ้าของที่ดินนั้นได้รับการอธิบายจากพวก Physiocrats
ไม่ดีไปกว่าการอธิบายถึงอาการดูดของสูบน้ำด้วยข้อสมมติที่ว่าธรรมชาติเกลียดชังสุญญากาศ
แต่พวกนี้ก็ได้ตระหนักถึงข้อเท็จจริงในความสัมพันธ์ของมันกับเศรษฐกิจสังคมอย่างแท้จริง
และได้แลเห็นอย่างชัดเจนพอ ๆ
กับที่ข้าพเจ้าเห็นอย่างไม่ต้องสงสัยในประโยชน์ซึ่งจะเกิดขึ้นจากเสรีภาพอันสมบูรณ์ที่อุตสาหกรรมและการค้าได้รับโดยการเก็บภาษีจากค่าเช่าแทนภาษีทั้งสิ้นที่ถ่วงรั้งและบิดเบือนการใช้แรงงาน สิ่งที่น่าเสียใจที่สุดสิ่งหนึ่งเกี่ยวกับการปฏิวัติของฝรั่งเศสก็คือว่ามันกลบความคิดของพวก Economists เหล่านี้ลงในขณะที่กำลังมีความเข้มแข็งขึ้นในหมู่ชนชั้นนักคิด
และปรากฏว่ากำลังจะมีอิทธิพลต่อการออกกฎหมายการคลังอยู่ทีเดียว

โดยที่ไม่ทราบถึงสิ่งใด ๆ เกี่ยวกับ Quesnay หรือหลักคำสอนของเขา
ข้าพเจ้าก็ได้บรรลุถึงข้อยุติที่แท้จริงอันเดียวกันโดยเส้นทางที่ผู้อื่นจะไม่สามารถโต้แย้งได้
และอาศัยรากฐานซึ่งไม่มีข้อสงสัยสำหรับวิชาเศรษฐศาสตร์อันเป็นที่ยอมรับกัน

ข้อคัดค้านประการเดียวที่มีต่อการเก็บภาษีจากค่าเช่าหรือมูลค่าที่ดิน
ซึ่งเราจะต้องเผชิญด้วยในบรรดาหนังสือมาตรฐานทางเศรษฐศาสตร์ก็คือการยอมรับความได้เปรียบของภาษีนี้ –เพราะว่า เมื่อเราเก็บภาษีจากค่าเช่าที่ดิน อาจมีการเก็บภาษีจากสิ่งอื่นไปด้วย

ทั้งนี้เนื่องจากความยากลำบากในการแบ่งแยกออกจากกัน
ตัวอย่างเช่นแม็คคัลล็อคได้ประกาศว่าการเก็บภาษีจากค่า

เช่าที่ดินเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมและอยุติธรรม
เพราะว่าเราไม่สามารถจะแยกผลตอบแทนที่ได้รับจากความสามารถตามธรรมชาติซึ่งมีอยู่ในที่ดินออกได้ชัดเจนจากผลตอบแทนที่ได้รับจากสิ่งปรับปรุง
จึงอาจทำให้เป็นเครื่องถ่วงการปรับปรุงได้ Macaulay
ได้กล่าวไว้บางแห่งว่าถ้าการยอมรับถึงแรงดึงดูดเนื่องจากความโน้มถ่วงเป็นการขัดกับผลประโยชน์ทางการเงินอย่างมากแล้วก็จะมีการโต้แย้งคัดค้านความโน้มถ่วง – นี่เป็นความจริง
ซึ่งตัวอย่างอันหนึ่งก็คือการคัดค้านดังกล่าว
เพราะว่าถึงจะยอมรับว่าเป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอนที่จะแบ่งแยกราคาที่ดินออกจากราคาของสิ่งปรับปรุงแล้ว
ความจำเป็นที่จะต้องเก็บภาษีจากสิ่งปรับปรุงต่อไป***เป็นบางส่วน***เช่นนี้จะเป็นเหตุผลที่ทำให้เราควรที่จะยังคงเก็บภาษีจากสิ่งปรับปรุง***ทั้งหมด***ต่อไปกระนั้นหรือ?
ถ้าการเก็บภาษีจากมูลค่าที่แรงงานและทุนได้รวมเข้าไว้ในมูลค่าของที่ดินอย่างสนิทแยกไม่ออกจะทำให้หมดกำลังใจในการผลิตแล้ว การเก็บภาษีที่ไม่เพียงเท่านี้
แต่เป็นมูลค่าที่แรงงานและทุนได้ก่อขึ้นทั้งหมด ซึ่งสามารถแยกออกได้ชัดเจน
จะทำให้หมดกำลังใจในการผลิตมากมายกว่าเพียงใด?

แต่แท้ที่จริงแล้ว ราคาที่ดินนั้นสามารถแยกออกจากราคาสิ่งปรับปรุงได้โดยง่ายเสมอ
ในประเทศเช่นสหรัฐฯ มีที่ดินที่มีค่าจำนวนมากที่ไม่เคยได้รับการปรับปรุงเลย
และมีอยู่หลายรัฐที่พนักงานประเมินมักจะคำนวณราคาที่ดินกับราคาสิ่งปรับปรุงแยกกันเสมอ
ถึงแม้จะนำมารวมกันภายหลังในคำว่า real estate ก็ตาม

ทั้งในที่ซึ่งที่ดินถูกยึดครองมาเป็นเวลานานแสนนาน ก็ยังไม่มีความยากลำบากใด ๆ
ในการที่จะคิดหาราคาที่ดินเปล่า ๆ เพราะมีอยู่บ่อยที่
ที่ดินเป็นของผู้หนึ่ง แต่อาคารเป็นของอีกผู้หนึ่ง และเมื่อเกิดอัคคีภัยทำลายสิ่งปรับปรุงลงไป
ราคาอันแจ่มชัดและแน่นอนก็ยังคงปรากฏอยู่ในที่ดิน แม้ในประเทศที่เก่าแก่ที่สุดในโลกก็จะ
ไม่มีความยากลำบากใด ๆ ในการคิดแบ่งแยก
ถ้าทั้งหมดที่พยายามกระทำคือการแบ่งแยกราคาของสิ่งปรับปรุงที่แยกออกได้ชัดเจน
และซึ่งกระทำภายในช่วงเวลาพอประมาณออกจากราคาที่

ดินถ้าสิ่งปรับปรุงถูกทำลายไป ย่อมประจักษ์ชัดว่า
เพียงทั้งหมดนี้เท่านั้นที่เป็นที่ต้องการสำหรับความยุติธรรมหรือนโยบาย
ความละเอียดแน่นอนอย่างสมบูรณ์ย่อมเป็นไปไม่ได้ไม่ว่าในระบบใด ๆ
และการที่จะพยายามแบ่งแยกทุกสิ่งที่มนุษยชาติกระทำไว้ออกจากสิ่งที่ธรรมชาติได้ให้ไว้แต่ดั้งเ
ดิมก็จะนับเป็นความเฉาโฉดพอ ๆ กับที่ไม่สามารถจะปฏิบัติได้นั่นเอง
หนองบึงที่พวกโรมันระบายน้ำออกไปและภูเขาที่ทำเป็นที่ราบเป็นชั้น ๆ
นั้นบัดนี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของข้อได้ประโยชน์ตามธรรมชาติของหมู่เกาะอังกฤษไปแล้วเสมื
อนหนึ่งว่าแผ่นดินไหวหรือธารน้ำแข็งเป็นผู้ทำให้เกิดขึ้นฉะนั้น
ข้อที่ว่าภายหลังจากที่เวลาได้ผ่านไประยะหนึ่งแล้วจะมีการคิดว่ามูลค่าของสิ่งปรับปรุงถาวรเช่น
นั้นผ่านเข้าไปรวมอยู่ในมูลค่าของที่ดินและจะถูกเก็บภาษีตามนั้นย่อมไม่มีผลทำให้เกิดการถ่วงรั้
งต่อการปรับปรุงเช่นนั้น เพราะว่ามีการกระทำงานเช่นนี้โดยการเช่าเป็นเวลาหลายปีอยู่บ่อย ๆ
ข้อเท็จจริงคือ คนแต่ละรุ่นต่างสร้างและปรับปรุงเพื่อรุ่นของตนเอง มิใช่เพื่ออนาคตอันห่างไกล

ข้อเท็จจริงประการต่อไปคือคนแต่ละรุ่นเป็นทายาทสืบมรดกไม่เฉพาะแต่ในพลังธรรมชาติของแผ่นดินเท่านั้น แต่รวมถึงทุกสิ่งที่ยังคงเหลืออยู่จากงานของบุคคลรุ่นก่อน ๆ ด้วย

อย่างไรก็ตามอาจมีผู้ตั้งข้อคัดค้านได้แตกต่างไปอีกประการหนึ่ง
อาจมีผู้กล่าวว่าในที่ซึ่งอำนาจทางการเมืองแบ่งกระจายออกไป
จะนับเป็นสิ่งพึงประสงค์อย่างยิ่งที่ไม่ควรจะให้ภาษีเป็นภาระแก่ชนชั้นเดียว เช่นเจ้าของที่ดิน
แต่ควรเป็นภาระแก่บุคคลทุกชั้น
ทั้งนี้เพื่อทุกคนที่ใช้อำนาจทางการเมืองจะได้รู้สึกถึงผลประโยชน์อันเหมาะสมในการปกครองที่ประหยัด จะมีผู้กล่าวได้ว่า ภาษีกับการเป็นตัวแทนอำนาจทางการเมือง (taxation and representation) นั้นย่อมไม่สามารถจะแยกออกจากกันได้อย่างปลอดภัย

แต่ถึงแม้การรวมความสำนึกในภาระภาษีของประชาชนเข้ากับอำนาจทางการเมืองจะเป็นสิ่งพึงประสงค์เพียงไรก็ตาม ระบบภาษีในปัจจุบันก็มิได้ก่อให้เกิดการรวมนี้อย่างแน่นอน
มีการเก็บภาษีทางอ้อมส่วนใหญ่จากผู้ที่ชำระเพียงเล็กน้อยหรือไม่จ่ายเลยอย่างมีความสำนึก
ในสหรัฐฯ ชนชั้นที่ไม่แต่เพียงไม่สนใจในการเก็บภาษีเท่านั้น
แต่ยังไม่รู้สึกมีส่วนเกี่ยวข้องในการปกครองที่ดีอีกด้วย กำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว
ตามเมืองใหญ่ ๆ ของเรา สิ่งที่เป็นตัวกำหนดผล

การเลือกตั้งเป็นส่วนใหญ่นั้นมิใช่การคำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชน
แต่เป็นอิทธิพลเช่นเดียวกับที่เคยกำหนดผลการเลือกตั้งในกรุงโรมเมื่อมวลชนเลิกใส่ใจในทุกสิ่งนอกจากขนมปังกับการดูกีฬา

การเก็บภาษีเดี่ยวจากมูลค่าที่ดินแทนภาษีต่าง ๆ
หลายอย่างที่เก็บอยู่ขณะนี้จะไม่ทำให้จำนวนผู้เสียภาษีที่มีสำนึกลดลงเพราะการแบ่งที่ดินซึ่งบัดนี้ถูกยึดครองอยู่โดยการเก็งกำไรนั้นจะทำให้มีผู้ถือครองที่ดินเพิ่มจำนวนมากขึ้น
แต่จะทำให้การวิภาคเศรษฐทรัพย์เป็นไปโดยเท่าเทียมกันยิ่งขึ้น
ซึ่งจะช่วยยกแม้แต่ผู้ที่จนที่สุดขึ้นเหนือสภาพยากแค้นน่าสังเวช

ซึ่งข้อพิจารณาในเรื่องส่วนรวมไม่มีน้ำหนักอยู่เลย
ในขณะเดียวกันก็จะทำให้โชคลาภที่เกิดขึ้นมากมายลดลง
ซึ่งโชคลาภนี้ทำให้ผู้เป็นเจ้าของหมดความรู้สึกเกี่ยวข้องกับการปกครองไป
ชนชั้นที่เป็นอันตรายในด้านการเมืองคือชนชั้นที่ร่ำรวยมากและชนชั้นที่ยากจนอย่างยิ่ง
มิใช่เพราะภาษีที่เขามีสำนึกในการชำระที่ทำให้มนุษย์รู้สึกมีส่วนได้ส่วนเสียกับประเทศชาติ
มีความสนใจในการปก-ครอง แต่เป็นเพราะความรู้สึกสำนึกว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของประชาคม
ว่าความไพบูลย์ของประชาคมก็คือความไพบูลย์ของตน
และความเสื่อมเสียแก่ประชาคมก็คือความอัปยศแก่ตนเอง
จงทำให้พลเมืองเกิดความรู้สึกเช่นนี้ขึ้นเท่านั้น
จงแวดล้อมเขาด้วยอิทธิพลทั้งมวลซึ่งเกิดจากบ้านที่สุขสบายและซึ่งรวมกลุ่มกันอยู่รอบๆ
บ้านนั้น แล้วประชาคมก็จะพึ่งพาอาศัยเขาได้ แม้แต่เขาจะต้องสละเลือดเนื้อหรือชีวิตก็ตาม
มนุษย์มิได้ลงคะแนนเสียงด้วยความรักชาติมากไปกว่าที่จะสู้รบด้วยความรักชาติ
เพราะว่าเขาชำระค่าภาษี สิ่งใดก็ตามที่ทำให้มวลชนมีสภาพสุขสบายและอิสระทางวัตถุ
สิ่งนั้นจะส่งเสริมให้เกิดน้ำใจแห่งความเสียสละเพื่อประชาชนดีที่สุด
จะทำให้อำนาจการปกครองสูงสุดมีความฉลาดและมีคุณความดียิ่งขึ้น

แต่ก็อาจจะมีผู้ถามว่า:

ถ้าภาษีจากมูลค่าที่ดินเป็นวิธีการหารายได้ที่มีประโยชน์ยิ่งเช่นนี้แล้ว
เป็นอย่างไรรัฐบาลทั้งหลายจึงพอใจที่จะหันไปใช้วิธีการเก็บภาษีอื่น ๆ มากมายหลายอย่างแทน?

คำตอบย่อมแจ่มชัด:

ภาษีจากมูลค่าที่ดินเป็นภาษีสำคัญชนิดเดียวที่ไม่กระจายตัวเองออกไป
มันเป็นภาระแก่เจ้าของที่ดิน และพวกเขาไม่มีทางที่จะผลักภาระนี้ไปให้แก่ผู้ใดอื่น ดังนั้น

ชนชั้นที่กว้างขวางและมีอำนาจมากจึงมีความต้องการอย่างยิ่งที่จะลดภาษีจากมูลค่าที่ดินลงและใ
ห้เก็บภาษีจากสิ่งอื่น ๆ แทนเพื่อเป็นเครื่องมือหารายได้ของแผ่นดินให้ครบตามต้องการ

ดังเช่นที่บรรดาเจ้าของที่ดินแห่งอังกฤษเมื่อ 200
ปีมาแล้วได้รับความสำเร็จในการตั้งอากรสรรพสามิตซึ่งตกเป็นภาระแก่ผู้บริโภคทุกคนขึ้นแทนภาษีจากเจ้าของที่ดินในระบบฟิวแดลซึ่งตกเป็นภาระแก่พวกตนเท่านั้น

ดังนั้นจึงมีผลประโยชน์ที่แน่นอนและทรงพลังที่ขัดแย้งกับการเก็บภาษีจากมูลค่าที่ดินแต่ต่อภาษีอื่น ๆ ซึ่งรัฐบาลสมัยใหม่อาศัยพึ่งพิงอย่างมากนั้น
ไม่มีการต่อต้านเป็นพิเศษแต่อย่างใด
สติปัญญาของรัฐบุรุษได้ถูกใช้ไปในการคิดแผนการเก็บภาษีซึ่งสูบเอาค่าแรงของแรงงานและผลตอบแทนแก่ทุนไป
ดังเช่นที่กล่าวกันว่าค้างคาวแวมไปร์ดูดเลือดแห่งชีวิตของเหยื่อของมันฉะนั้น
ภาษีเหล่านี้เกือบทั้งสิ้น ผู้จ่ายในที่สุดก็คือมนุษย์ที่กำหนดตัวไม่ได้แน่นอน นั่นคือผู้บริโภค
และเขาต้องชำระภาษีเหล่านี้โดยวิธีซึ่งไม่ทำให้เขาเกิดความสนใจในข้อเท็จจริงที่ว่าเขากำลังชำระภาษี –
โดยการชำระเป็นจำนวนเล็กน้อยและโดยวิธีที่เคลือบแฝงอย่างยิ่งจนเขาไม่ทันสังเกตเห็น
และไม่น่าจะยอมลำบากในการที่จะคัดค้านให้เป็นผล
ผู้ที่ชำระเงินโดยตรงให้แก่พนักงานเก็บภาษีจะไม่แต่เพียงไม่สนใจที่จะคัดค้านภาษีซึ่งพวกเขาสามารถจะผลักออกไปจากบ่าของตนเองได้โดยง่ายดายเท่านั้น
แต่ยังมักจะต้องการให้ตั้งและดำรงไว้ซึ่งภาษีนี้ต่อไปด้วย รวมทั้งผู้ถือผลประโยชน์ที่ทรงพลังอื่น ๆ ซึ่งได้รับผลกำไรหรือหวังจะได้รับผลกำไรโดยการเพิ่มราคาซึ่งภาษีเหล่านี้ทำให้เกิดขึ้น

ภาษีหลายอย่างต่าง ๆ กันเหล่านี้แทบทั้งสิ้นซึ่งเป็นภาระแก่พลเมืองของสหรัฐฯ
ในบัดนี้ได้ถูกตั้งขึ้นมาด้วยการมองประโยชน์ส่วนบุคคลมากกว่าที่จะคำนึงถึงรายได้ของแผ่นดิน
อุปสรรคอันยิ่งใหญ่ที่ขัดขวางการทำให้ภาษีง่ายขึ้นคือผลประโยชน์ส่วนบุคคลเหล่านี้
ซึ่งจะมีผู้แทนของพวกบุคคลดังกล่าวรวมกลุ่มกันอยู่ตามระเบียงสภาทุกครั้งที่มีการเสนอให้ลดภาษี เพื่อคอยป้องกันมิให้มีการลดภาษีที่ทำให้ตนได้รับผลกำไร
การขันกระชับภาษีคุ้มครองต่อสหรัฐฯ

เป็นเพราะอิทธิพลเหล่านี้
มิใช่เพราะการยอมรับทฤษฎีการคุ้มครองอันโฉดเฉาโดยคุณความดีของทฤษฎีเหล่านี้เองเลย
รายได้แผ่นดินจำนวนมากซึ่งจำเป็นเนื่องจากสงครามกลางเมืองนับเป็นโอกาสทองของพวกที่ถือ
ผลประโยชน์พิเศษเหล่านี้ มีการเก็บภาษีเพิ่มขึ้นมากจากทุกสิ่งเท่าที่จะเก็บได้
มิใช่เพื่อหารายได้แผ่นดินเพิ่มขึ้นมากไปกว่าเพื่อทำให้ชนบางชั้นสามารถจะเข้ามีส่วนในประโย
ชน์จากการรวบรวมภาษีและการเก็บภาษีเข้ากระเป๋า และนับแต่สงครามมา
พวกที่ถือผลประโยชน์เหล่านี้ได้สร้างอุปสรรคอันใหญ่โตขึ้นมาเพื่อขัดขวางการลดภาษี
ด้วยเหตุนี้จึงเห็นได้ว่าบรรดาภาษีที่ทำให้ประชาชนสิ้นเปลืองน้อยที่สุดกลับยกเลิกได้ง่ายกว่าภา
ษีที่ทำให้ประชา-ชนสิ้นเปลืองมากที่สุด ดังนั้น แม้แต่รัฐบาลที่มีชื่อเสียงดี
ซึ่งมีหลักการตามที่ประกาศว่าจะกระทำให้เกิดผลประโยชน์มากที่สุดเพื่อพลเมืองจำนวนมากที่สุ
ดนั้น
กลับเคยชินต่อการกระทำให้เกิดผลประโยชน์ที่น่าสงสัยเพื่อคนส่วนน้อยในหน้าที่อันสำคัญที่สุ
ดอันหนึ่ง โดยทำให้เกิดความลำบากยากแค้นอย่างยิ่งแก่คนส่วนมาก

ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตนั้นโดยทั่วไป
เป็นที่โปรดปรานแก่ผู้ที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมเพราะว่ามันมีแนวโน้มที่จะป้องกันมิให้ผู้อื่นเข้ามา
ดำเนินธุรกิจนั้น
อากรสรรพสามิตที่เก็บจากประดิษฐกรรมเป็นสิ่งที่น่าขอบคุณสำหรับผู้ประกอบประดิษฐกรรมร
ายใหญ่ ๆ อยู่บ่อย ๆ ด้วยเหตุผลทำนองเดียวกัน
ดังที่จะเห็นได้จากการคัดค้านของโรงงานกลั่นสุรามิให้ลดภาษีสุราลง
ภาษีสินค้าเข้าไม่เพียงแต่จะมีแนวโน้มที่จะทำให้ผู้ผลิตบางคนได้รับผลประโยชน์พิเศษเท่านั้น
แต่ยังทำให้เกิดประโยชน์แก่ผู้สั่งสินค้าเข้าหรือผู้จำหน่ายที่มีสินค้าอยู่ในมือมาก ๆ ด้วย
และเช่นเดียวกันในกรณีของภาษีเช่นนี้ทั้งหมด
ย่อมมีผู้ได้รับผลประโยชน์พิเศษบางกลุ่มอยู่ด้วยเสมอ
สามารถที่จะจัดกลุ่มขึ้นได้อย่างรวดเร็วและดำเนินการพร้อมเพรียงกันอย่างดี

ซึ่งสนับสนุนการเก็บภาษี ในขณะเดียวกันในกรณีภาษีจากมูลค่าที่ดิน
กลับมีกลุ่มผลประโยชน์ที่เข้มแข็งและไหวตัวเร็ว คอยต่อต้านอย่างมั่นคงและรุนแรง

แต่ถ้าสัจธรรม ซึ่งข้าพเจ้ากำลังพยายามจะทำให้เป็นที่แจ่มแจ้ง
ได้เป็นที่เข้าใจกันโดยมวลชนส่วนใหญ่เสียครั้งหนึ่งแล้ว
ก็จะเป็นการง่ายที่จะได้แลเห็นว่าการรวมพลังทางการเมืองที่เข้มแข็งเพียงพอที่จะนำสัจธรรมนี้ไ
ปใช้ปฏิบัติได้นั้นจะเป็นไปได้อย่างไร.

BLANK PAGE 430